71STE JAARGANG No. 9164 DINSDAG 2 NOVEMBER 1954

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus-drukkerij, Willemstad, Curaçao

Hoofdredacteur: A. G. Jansen Kantoor: Consciëntiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 3858. Administratie 3550. Abonnementsprijs: Curaçao, Bonaire, Aruba, Suriname, Bovenwinden f 2.50. Buitenland f 3.- per maand (bij vooruitbetaling)

„Dat bootje had ik graag naar de West gebracht!"

Curacao ziet zijn droomboot

Karner: „Antilia" geen eindpunt doch slechts een begin

Willemstad. — Zo konden zij, die belang stellen in het wel en wee van de Nederlandse Antillen, gisteravond naar de Nieuwe Haven tijgen. Niet om er een Nederlands oorlogsschip of een bodem van vreemde nationaliteit te gaan bewonderen, doch om er het eerste moderne honderd procent Antilliaanse schip de "Antilia" te gaan zien, dat kapitein Mager de dag daarvoor de Willemstadse haven had ingevaren. Een coaster, solied als een raspaard en glimmend van nieuwigheid. Een droomboot met de perfecte eigenschappen die dingen in een droom bezitten, doch tegelijk even tastbaar en reëel als het Schottegatwater dat hem droeg en de kade waartegen hij van zijn oceaanreis uitrustte.

Nu eens een eigen schip in de nieuwe haven

Op een der dekken stond Karner. Eenieder, die de treeplank opkwam, liep naar hem toe om hem te complimenteren. Want hij is nu eenmaal de geestelijke vader van het plan tot de bouw van dit schip.

Nog niet zo heel lang geleden hadden de Curaçaose persmensen zich met bewondering over de tekeningen gebogen, die op de lange tafel in het kantoor van de Regeringsraad lagen opengeslagen. Lijnen op papier, meer niet, waarmede hun verbeelding in vage contouren een schip kon vormen. En thans was daar dan die „Antilia", gepavoiseerd en opgesmukt in de nabijheid van de immense havenloods, waarin zo juist de laatste feestelijke tonen van de Sithoc-fair verstorven waren.

Eerste kennismaking

Heel Curaçao kwam het schip zien. De Gouverneur, alle Curaçaose landsministers en landsminister Pauw, een groot aantal Statenleden, alle Gedeputeerden, zeer veel leden van de Eilandsraad, Commandeur Bos en Overste Rikkers, de heer Koster van de KLM, de heer Mesney van de Mijnmaatschappij Curaçao, alle bekende figuren uit de handel, de directeur van de KNSM, de heer Hooyberg, vertegenwoordigers van Prospero Baiz, de exploitanten van de „Antillia", etc. etc..

Slechts eerste stap

Natuurlijk kon Karner de gelegenheid niet laten voorbijgaan zijn gedachten op deze vooral voor hem zo heugelijke dag even weer te geven. Er is door een vriendelijke pers veel over dit schip geschreven, zei hij. Hierin schuilt een gevaar. Immers, het zou een bittere vergissing zijn wanneer men dit schip als de „ultima ratio", het eindpunt van de gedachten van de economische ontwikkeling der Nederlandse Antillen zou beschouwen. De „Antilia" zal zeker bijdragen tot een verbreding van de economie. Doch het schip is slechts een eerste stap in de goede richting, een eerste realisatie van een droom. De regering heeft al jaren lang getracht de economie der Antillen te verbreden. Het zal nog jaren duren vooraleer dit ideaal werkelijkheid is geworden. Toen een jaar geleden meerderen op deze eilanden zich bezorgd maakten over de economische ontwikkeling der Antillen, was het Karner geweest, die de mensen als een super-optimist een riem onder het hart had gestoken. Thans wilde hij opnieuw, als een pseudo-Fassman, voorspellen, dat de ontwikkeling zich in de goede richting zou voortzetten.

Het schip

Natuurlijk was eenieder er erg op gebrand het schip, waarover in het verleden reeds zoveel in de plaatselijke pers was geschreven, met eigen ogen tot in onderdelen te zien. En daarom verspreidde het gezelschap zich over de dekken en de passagiers-ruimten. Boven de machinekamer, de koelruimte en het onderste laadruim, bevinden zich de verblijven van de bemanning, de eet- en slaap-gelegenheden van de dekpassagiers, alsmede een tweede laadruim. Daarboven de 1e klasse (2-persoons) passagiershutten, en de longroom 1e klasse. Daar weer boven het afgeschermde achterdek, het verblijf van de hoofdmachinist, het kapiteinsverblijf en een 1e klasse zit- en slaaphut, annex badkamer. Tenslotte achter de brug de verblijven van de 1e en 2e stuurman.

De bemanning

De bemanning bestaat uit: de kapitein, 2 stuurlieden, 2 machinisten, een bootsman, 4 matrozen, 2 olielieden, een hofmeester, een kok, en een bediende. Kapitein Mulder (ex-CSM-er) zal voortaan de scepter op de „Antilia" zwaaien, bijgestaan door de oud-kapitein van de „Willemstad", de heer J.J. van Eenennaam, die als 1e stuurman zal fungeren. Hoofdmachinist Th. Smit blijft nog een maand op het schip, doch zal dan naar Nederland terugkeren.

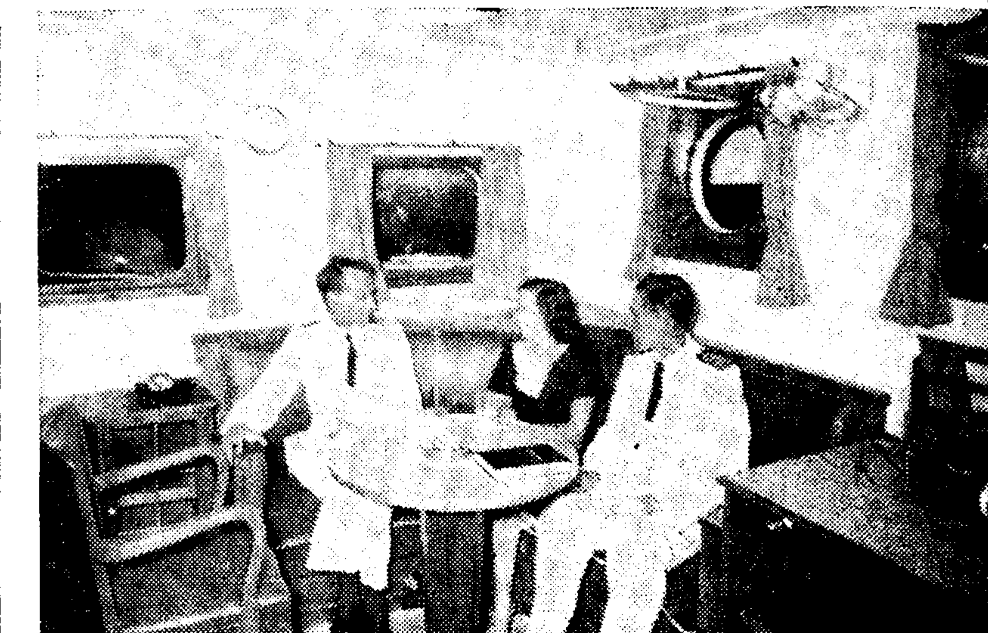
De kapitein

En kapitein L.H. Mager, de oud-KNSM-er, die de „Antilia" naar Curaçao bracht en hiermede zijn taak in dienst van het Gouvernement volbracht? Hij vertrekt op Donderdag 4 November a.s. per KNSM-vrachtschip „Charis" naar Nederland, waar hij op 11 December a.s. hoopt aan te komen. Hazelhoff, de vroegere kapitein van de „Oranjestad", die thans waterschout te Amsterdam is, en bij wie kapitein Mager zich ging aanmonsteren, toen de tijd was aangebroken om met de „Antilia" naar Curaçao te vertrekken, had gezegd: „Dat bootje had ik graag naar de West gebracht!" En Mager had geantwoord: „Goed, Hazelhoff, ga je gang, maar geef mij dan jouw baantje in ruil!" En dat had Hazelhoff toch maar niet gedaan. Want hij was er wát trots op, dat hij de eerste waterschout is die uit koopvaardijkringen is voortgekomen. En het is niet eens zo'n gekke baan ook!

En dan ontdekten wij nog iemand. Het was de hofmeester. Hij luistert naar de naam: Overmeer. Na het R.K. Zeemanshuis en De Gezelligheid zal het nu eens de „Antilia" zijn. Waarom ook niet! Is er wel iets meer Antilliaans dan dit schip, dat binnenkort op alle zes eilanden thuis zal zijn! En benijd de passagiers maar gerust. De „Antilia" is van nu af een drijvend hotel-restaurant 1e klasse!

Gouverneur Struycken in de longroom van de „Antilia" aandachtig luisterend naar de woorden van landsminister Karner. Tussen beiden in de Voorzitter van de Regeringsraad, mr dr M.F. Da Costa Gomez. Ter linker zijde van de Gouverneur, de kapitein van de „Antilia", de heer H.J.A. Mulder. Op de achtergrond landsminister J. Pauw en het statenlid v.d. Hoeven.

Gisteren werd het commando van de „Antilia" overgedragen aan de nieuwe gezagvoerder, de heer H.J.A. Mulder, die men hier in de kapiteinskamer van het schip ziet in gezelschap van mevr. M.C.H. Jansen-van der Beek en de 1e stuurman de heer J.J. van Eenennaam. Rechts: Kap. Mulder; links de heer van Eenennaam.

Hoe kap. Mager de droomboot naar de Antillen bracht

Aardappeltjes voor La Guaira bleven in prima conditie

Piscaderabaaiclub. — Kapitein Mager, de man die de "Antilia" naar Curaçao bracht, en met wie wij al een radio-telegrafisch gesprek hadden, toen hij op honderd en zoveel mijl van Las Palmas zwierf, zette zijn verhaal voort aan een tafeltje van Pisca, waar hij tot a.s. Donderdag logeert. Mager is een prettig causeur, die men niet telkens met vragen uit zijn hoekje behoeft te lokken. Een man, die wat heeft meegemaakt en zijn belevenissen in een aantrekkelijke vorm weet te gieten.

En zo kregen wij dan het onopgesmukte relaas over de reis van de droomboot van Amsterdam naar Willemstad te horen. Op 7 October te 5 uur namiddag vertrok de „Antilia" in ballast naar Esbjerg. Hoewel er hoge deining op de Noordzee was, waardoor het schip zwaar stampte, kon toch nog een snelheid van 10½ mijl bereikt worden. De daarop volgende dag te half negen in de avond arriveerde het schip op de rede van Esbjerg. Doch het kon de haven niet binnenvaren, daar de loodsboot niet uit kwam. Het schip moest dientengevolge tot de volgende morgen voor anker gaan. Om 6 uur kwam de loods aan boord en ruim twee uur daarna lag het schip aan de kade gemeerd en kon met het laden van een partij aardappelen begonnen worden. Hierbij bleek, dat de ventilatiekokers, althans volgens het inzicht van de verscheper en de stuwadoor, te groot waren. Men bracht enige wijzigingen in het ventilatiesysteem aan. Het laden der aardappelen was des avonds te half zeven voltooid en een uur daarna werd van de kade vertrokken.

Toen moest echter opnieuw voor anker gegaan worden, daar er een mankement aan de hoofdmotor was door het wegvallen van de druk. Na een grondige contrôle werd in een der kleppen een stuk pakking gevonden, dat het luchtkanaal verstopte. Het euvel was spoedig verholpen en te 1 uur der nachts (10 October) was het schip buitengaats.

Hoewel het ruw weer was liep het schip tegen de wind in nog 10 mijl. In de avond van die dag was het te Delfzijl, waar kok v. Etteger, die gewond was en de reis niet verder kon meemaken moest vervangen worden. Zijn opvolger W. v.d. Molen arriveerde eerst op 11 October. In de morgen van die dag werd de reserve-reddingsboot aan land gebracht en de motorreddingsboot aan boord genomen. Des avonds te ongeveer 7 uur was de „Antilia" weer buitengaats. Tot de Golf van Biscaje had het schip goed weer, en dit bleef zo tot Las Palmas. Er werd minder brandstof verbruikt, dan verwacht was.

In de vroege morgen van 21 October waarschuwde de 1e machinist, dat de smeerolietank gescheurd was en de olie daaruit wegliep. Er waren geen vaten aan boord om de olie in over te tappen. Daarom werd een der dagtanken tijdelijk buiten dienst gesteld en kon 500 liter met emmers daarin overgebracht worden. Door het verminderen van de druk nam het lekken van de tank af en kon de scheur provisorisch gedicht worden. Toch ging ongeveer 150 liter olie verloren. Er was echter ruim voldoende smeerolie aan boord om de reis te beëindigen.

Ook tussen Las Palmas en La Guaira was het weer goed. Op 30 October kwam de „Antilia" te La Guaira aan, waar aanstonds begonnen werd met het lossen der aardappelen. In de middag van 31 October was dit werk voltooid. De aardappelen hadden tijdens de reis niets geleden.

Tenslotte arriveerde het schip op Zondag 31 October te 4 uur in de namiddag in de haven van Willemstad.

„Antilia" vertrekt hedenavond

Willemstad. — Wij vernemen van bevoegde zijde dat de 12 hutten van het m.s. „Antilia" reeds voor de tweede trip, welke gaat via Trinidad naar boven, langs de Engelse eilanden, is volgeboekt. De twaalf hutten zijn allen besproken.

Wat de eerste reis betreft, hedenavond om tien uur vertrekt de droomboot met aan boord de Gouverneur en zijn echtgenote, de landsministers Eman, Pauw en Arends, de adjudant van de Gouverneur, Ltz. Fröhn, en de agent van de droomboot op Aruba, de heer Carlos B. Wolter. Wij wensen het schip een goede reis in de Caribische wateren.

„Santa Maria" (wat een schip!) voor het eerst in onze haven

Willemstad. — Zaterdagavond precies om half twaalf voer het trotse Portugese passagiersschip „Santa Maria" onze haven binnen. Voor velen op Curaçao was het een teleurstelling dat het schip zo laat aankwam, immers, er zou aan boord een cocktail-party gehouden worden. Edoch, moeilijkheden ondervonden in de haven van La Guaira brachten veel vertraging en het bleek onmogelijk eerder de haven van Curaçao binnen te lopen.

Maar ondanks het late uur stonden er Zaterdagavond toch enkele honderden mensen de „Santa Maria" op te wachten op de Prins Hendrikwerf. Dank zij de welwillendheid van douane en vreemdelingendienst kon uw verslaggever gelijk met deze ambtenaren aan boord gaan. In gezelschap van de heren Max Perret Gentil en J. Beaujon ging het naar de kapitein, die de vertegenwoordigers van S.E.L. Maduro en Sons zijn verontschuldigingen aanbood voor de late aankomst, het was zijn schuld echter niet. De kapitein was zeer voorkomend en toonde het kleine gezelschap, waarbij zich even later de heer Norman Chumaceiro en echtgenote voegde, (de heer Chumaceiro is directeur van Maduro & Sons) de luxueuse salons en eetkamer, die een groot verschil vormen met de salons van het zusterschip „Vera Cruz", dat kortelings in onze haven lag. De eetsalon is van een geheel andere stijl, évenals de bar 1e klasse.

Het geheel is in lichtere kleuren gehouden dan de „Vera Cruz", waarmee natuurlijk de vergelijking werd gemaakt. En daarbij komt nog, dat de „Santa Maria" een nieuwer schip is. De voornaamste veranderingen zijn in het „binnenschip" aangebracht, de lichtere kleuren van de „Santa Maria" doen het uitstekend en vele salons zijn een lust om te zien. De hutten zelf zijn prachtig en van alle gemakken voorzien.

Sprak men in vroegere tijden, toen de eerste passagiers-stoomschepen in de vaart werden gebracht wel eens over een drijvend hotel, wel de „Santa Maria" — en uiteraard ook de „Vera Cruz" — is er een. Alleen wanneer men aan dek staat waant men zich aan boord van een schip. Zelfs de moderne liften zijn aanwezig en nog maar liefst vijf stuks. Met een van hen gaat men van dek, of de gang zo naar de eetsalon. De kleine kapel, waar de H. Mis wordt opgedragen biedt niet veel plaats, maar is zeer keurig en eenvoudig uitgevoerd. Wij kunnen ons voorstellen dat wanneer men met zo'n schip een reis onderneemt, men het betreurt wanneer de reis ten einde is. Want met de zeer goede service van zulk keurig personeel voelt men zich op zijn gemak en wordt de reis een heerlijke ontspanning.

Marine biologisch onderzoek op Curacao

Willemstad. — Naar wij uit goede bron vernemen, heeft het bezoek van de Nederlandse professoren Bakker en Lanjouw aan ons eiland er o.a. toe geleid, dat het met het Marine biologisch onderzoek de goede richting uitgaat. Er hebben over deze aangelegenheden tijds het korte verblijf der beide professoren op Curaçao besprekingen plaats gevonden met dr ir P. C. Henriquez van de Technisch-Economische Raad der Nederlandse Antillen, welke besprekingen er toe hebben geleid, dat ten aanzien van genoemde materie spoedig nader gunstig nieuws is te verwachten.

Heugelijke wijding

Na dertig jaar krijgt Parochie Janwe zijn eigen scholen

W'stad. — De plechtige wijding van de scholen, waarop de Parochie van Janwé zoveel jaren heeft gewacht, begon Zondagmiddag met een Plechtig Lof in de Parochiekerk, dat gecelebreerd werd door de Pastoor C. Heysnbroek, geassisteerd door de Zeer Eerw. Paters B. Weyers als Diaken en Cl. Lamers als Subdiaken.

Het kerkgebouw was geheel gevuld met kinderen en hun ouders, Fraters, onder wie de Missie Overste, Frater Franciscus, Zusters, Broeders van Dongen en onderwijzend personeel. Onder de aanwezigen merkten wij tevens op de Architect der scholen, A. de Vries; Directeur van Openbare Werken, Ir. H. de Kiewit; het lid van de Eilands raad J. Martina; en de heer Lendering, aannemer der gebouwen.

Het Lof werd door alle aanwezigen onder leiding van Frater Fidelius gezongen. Toen dit beëindigd was, werden de inwijdingsplechtigheden in de kerk met het zingen van het Veni Creator aangevangen, waarna alle aanwezigen trokken naar de speelplaats van het Franciscus College, waar de wijding van deze school, alsmede van de Sint Margaretha Mulo School en de Yacinta-kleuterschool werd voortgezet.

Na afloop van deze plechtigheid richtte de Zeer Eerw. Pastoor der Parochie in het Papiament het woord tot kinderen en ouders, zijn vreugde uitdrukkend over deze aanwinst voor de parochie en de ouders aansporend hun kinderen trouw naar school te zenden.

Terwijl de kinderen vervolgens voor deze heugelijke gelegenheid getracteerd werden, gingen de genodigden met Pastoor Heynsbroek naar zijn Pastorie, alwaar deze dankwoorden richtte tot alle aanwezigen, speciaal ook aan de Zusters van Schijndel die door de kleuterschool op eigen kosten te bouwden, de grondslag voor het stichten der scholen hebben gelegd.

De Zeer Eerw. Fr. Franciscus bedankte speciaal nog de Eilandsraad voor de medewerking in deze aangelegenheid verleend en verzocht het Eilandsraad lid Jossy Martina zijn dank over te brengen, hetgeen deze toezegde te zullen doen. Nadat de Missie Overste tenslotte nog aansporende woorden tot het aanwezige Onderwijzend Personeel had gericht, bleef men nog geruime tijd gezellig bijeen.

Treffende plechtigheid te Janwe, waar het scholencomplex werd ingewijd. Kinderen dragen de kruisen naar hun klassen.

Charles de la Try Ellis weer terug

Willemstad. — Zaterdagavond arriveerde met het prachtige passagiersschip „Santa Maria" de ondervoorzitter van de Raad van Advies, de heer Charles de la Try Ellis, die van verlof in Nederland terugkeerde, vergezeld van zijn echtgenote. Wij roepen hem een hartelijk welkom op „nos dushi tera" toe.

De Cepim-jubilarissen

Emmastad. — De Cepim-jubilarissen van de maand November zijn:

In *35-jarige dienst:* H. M. Domatilia en L. C. Isenia.

In *30-jarige dienst:* E. F. Elenburg, W. M. Tyrol en J. C. de Vlieger.

In *25-jarige dienst:* W. Moulijn, T. van Santen, K. Edward, C. G. Winklaar, E. Ch. Bryson, P. Fraterman, S. I. Isaac, A. V. Marti, L. G. Martina, J. Bicette, T. Margarita, J. R. Wolff, N. G. Brigitha, A. G. Leuden, H. I. Nuttig, A. J. Henriquez, C. E. Romano, L. Kortekaas, V. van Niel, R. M. F. Fer, H. M. L. Esser en G. I. Muzo.

Nieuwe Chevrolet

Willemstad. — Van de zijde van de heer Ivan Moreno, Directeur van de fa. E. Moreno Brandao en Sons, vernemen wij dat de nieuwe Chevrolet is aangekomen. Gearriveerd zijn een model van de two-ten serie, one-fifty serie, en de Bell Air. A.s. Vrijdagavond om 7.45 uur zijn deze wagens in de showroom op Scharloo te bezichtigen. Bij deze officiële gelegenheid zal Radio Hoyer aanwezig zijn om het een en ander uit te zenden.

Plak niet raak!

Willemstad. — De Gezaghebber van het Eilandgebied Curaçao heeft op 1 November 1954, na een bespreking met de vertegenwoordigers van de vier politieke partijen over binnengekomen klachten ten aanzien van aanplakbiljetten, het gebruik van de luidsprekers, etc., de politie opdracht gegeven er streng op toe te zien, dat men bij het voeren van de propaganda voor de aanstaande verkiezingen zich zal houden aan het dienaangaande gestelde in de wettelijke bepalingen.

Bij overtreding van de voorwaarden die aan de vergunning zijn verbonden, zal het Plaatselijk Hoofd van Politie niet schromen deze vergunning in te trekken.

Paus stelt nieuw Kerkelijk feest in

Vaticaanstad. — Door de symbolische kroning van Maria tot "Koningin van de Hemel" is een nieuw kerkelijk feest voor de 400 millioen Rooms Katholieken ingesteld, dat elk jaar op 31 Mei zal worden gevierd. Via twee zilveren microfoons zeide Z.H. de Paus tot de 50.000 aanwezigen in de Basiliek dat het feest bedoeld is om "voor het aangezicht der wereld de waarheid te laten schijnen, die haar kwalen kan genezen, haar kan bevrijden van angst en kan leiden naar de weg van de verlossing, waarnaar zij zoekt."

Gedurende de plechtigheid plaatste de Paus twee kostbare kronen op het beeld van Maria en het Jezus-kind, dat volgens de traditie geschilderd is door de evangelist Lucas. De kroon op het Mariabeeld heeft als middelpunt een geweldige topaas, die eens aan de Franse koningen behoorde. Verder bevat de kroon een grote diamant, omgeven door briljanten, saffieren, topazen, aquamarijnen en andere stenen.

Sithoc-fair enorm succes

Willemstad. — De Sithoc-Fair is weer achter de rug. Er is door velen hard gewerkt om deze fair, waarvan de opbrengst wordt besteed aan de bouw van een sportstadion op het Sithocterrein op Cas Chiquitu, te doen slagen. En de fair is geslaagd. Wij weten nu nog niet hoeveel de opbrengst is, maar het is ongetwijfeld een enorm bedrag.

Zondagavond waren weer velen naar de fair gekomen. De bands speelden prima, Conjunto Cristal zorgde weer voor de nodige rhythmische muziek, Cuarteto Alegre bleek eveneens in stemming te zijn. Er is Zondagavond weer veel gegeten. In de tent van Toko Regina, die eveneens met Heinekens Bier vertegenwoordigd was, zijn maar liefst 1600 saté's verkocht in enkele uren. Wel had Toko Regina nog wat slaatjes over. Patate frite vond ook veel aftrek, de broodjes van Van Wilpen konden aller goedkeuring wegdragen, terwijl de „stand" van Three Horses Bier ook de nodige klanten om zich heen verzameld had. Ja, gedronken en gegeten is er weer veel.

En waarom eigenlijk niet? In lange tijd is er niet zo'n goede fair geweest als deze Sithoc-Fair, waarover nog lang zal worden gesproken. In verband hiermede willen wij een naam noemen, er waren vele medewerkers, maar de ziel van de hele fair was ongetwijfeld de heer Hector Weber.

Dit Sithoc- en C.V.B.-bestuurslid heeft zich de Fair-dagen uitgesloofd tot en met om alles georganiseerd te laten verlopen en Sithoc mag hem dan ook wel dankbaar zijn voor het vele werk, dat Hector heeft verzet. Alles draaide om de heer Weber, moest men iets hebben, waren er moeilijkheden, Hector Weber wist het in orde te brengen. De „Amigoe" meent dan ook uit naam van alle sportmensen te spreken, wanneer zij de heer Hector Weber hartelijk dank zegt voor het gepresteerde. De sportwereld heeft zulke mensen nodig.

Van zeer onofficiële zijde vernemen wij, dat het in de bedoeling ligt van de organisatoren, om de fair het volgend weekend te prolongeren. Bevestiging konden wij hieromtrent niet krijgen.

Three horses bier-prijsvraag

Willemstad. — Het is weer heel gezellig geweest bij de tent van Three Horses Bier, op de Sithoc Fair. Er zijn weer heel wat flesjes verkocht van het heerlijke vocht. Zaterdag werden totaal 1300 flesjes verkocht; Zondag was het ietts minder, het aantal 900 werd Zondag bereikt. Er bleek op beide avonden een tekort aan ijs te zijn, reden waarom niet meer werd verkocht. De uitslag van de „raad-wedstrijd" van Zaterdagavond luidt:

1. William Vinck, Saliña 145 (Radio Philips); 2. J. M. Cortuin, Orinocoweg 1 (6 bierpullen); 3. Mej. Eleanor Pieternelly, Tra'i Seroe 120 (6 biervioolglazen); 4. M. Johnliffe (Vanlenpstr. 10 (1 portemonnaie); 5. H. Wong. Cabimasoeg 11 (1 pennemes) en 6. J. Kuyper, Joh. de Laetstr. 3 (1 lighter).

Zondag was het op de fair drukker en er heerste een goede stemming. De uitslag van de Three Horses Prijsvraag van Zondag luidt:

1. R. Vidal, Pietermaai 1 (radio Philips); 2. Hugo Bakker, v. Staverenweg 20 (6 bierpullen); 3. W. Newton, K.L.M. Hato (6 biervioolglazen); 4. D. Antionette, Saliña 130 (1 portemonnaie); 5. R. Vidal, Pietermaai 1 (1 pennemes) en 6) Johannes Luciano, 19 Tras de seroe (1 lighter).

RECHT TOT HET HART

— Niet elke fout is domheid te noemen.

Inauguratie nieuwe Curom-studio historisch gebeuren voor Antillen

„Oude toestand was schande voor welvarende gemeenschap"

Willemstad. — Het was wel vanzelfsprekend, dat het historisch ogenblik van de overgang van de Curom van de armzalige krochten van het Riffort naar de supermoderne ruimten in het postkantoor niet ongemerkt voorbij kon gaan. De Gouverneur en mevr. Struycken, de landsminister van Verkeer en Vervoer, de heer J. Pauw, de voorzitter en een aantal leden van de Radio Adviesraad, verschillende hoofden van dienst en verdere autoriteiten en belanghebbenden kwamen het bestuur van de Curaçaose Radio Vereniging geluk wensen met het betrekken van de nieuwe woning en namen met hun toespraken zelfs deel aan het feestprogramma, dat de Curom Zaterdagavond uitzond.

De grote omroep-studie tijdens de toespraak van de heer van Haaren.

De grote studio, waar het gezelschap zich verzameld had en van waaruit de uitzending plaats vond, was door de enorme hoeveelheid bloemstukken in een lusthof herschapen. Achtereenvolgens kwamen aan het woord de landsminister van Verkeer en Vervoer, de heer J. Pauw; de voorzitter van de Curom, de heer F. Visser; de directeur van de Landsradio- en Telefoondienst, de heer R. H. C. van Haaren; de voorzitter van de Radio Advies Raad, de heer I. C. Debrot, een omroeper van de Curom, de heer August Quast en een luisteraar, de heer C. N. Nahr. De toespraken werden afgewisseld door muziek en voordrachten van een aantal Curom-medewerkers, en werden ingeleid door August Quast en Aukje Broersma.

Zilveren masterkey

De heer Pauw schetste het grote belang van de radio als middel tot het verspreiden van ideeën en als het forum van waaraf de gemeenschap wordt toegesproken. De radio moet opvoeden, doch tegelijk ontspanning brengen. De Regering, die zich ter dege bewust is van de grote taak, die de radio in de gemeenschap inneemt, heeft in de afgelopen jaren veel maatregelen genomen, om het radiobestel in bepaalde banen te leiden. Een sterke nieuwe omroepzender is in bestelling. In 1951 werd een commissie ingesteld om rapport over radio-omroep-aangelegenheden uit te brengen. In 1953 werd de Radio Advies Raad ingesteld. In Januari 1954 kreeg het particulier initiatief een kans. Momenteel zijn bij de Radio Advies Raad richtlijnen betreffende de samenstelling van de radio-programma's in de Nederlandse Antillen in bewerking.

Spreker zeide, dat de Curom geslaagd is in haar taak. Hij bood het bestuur van de Curaçaose Radio Vereniging een zilveren master-key in étui aan, waarmede alle deuren van de studio geopend en gesloten kunnen worden.

Voldaan

De voorzitter van de Curom, de heer F. Visser, zeide met voldoening de sleutel, die de Curom officieel tot huurder van het fraaie gebouw maakt, te zullen ontvangen. De prachtige accommodatie zal de Curom in staat stellen haar taak nog beter dan vroeger te vervullen. Hij bracht dank aan de Landsregering, aan de Staten, architect Van Ammers, de dienst van Openbare Werken, ir Vivian Henriquez, de ontwerper van het interieur, de heer De Boer, die voor de verwezenlijking van de ideeën heeft zorg gedragen, alsmede de heer Van Haaren en zijn staf, die de technische apparatuur aanbrachten.

Hij dankte eveneens de schenkers der bloemen voor hun sympathiek medeleven, en allen, die op de een of andere wijze van hun sympathie voor de omroep hadden doen blijken.

Wanneer de Curom, waarschijnlijk voor het einde van het jaar over een krachtige zender zal kunnen uitzenden, zal opnieuw een droomwens in vervulling zijn gegaan, aldus de heer Visser, die als ordentelijke huurder tenslotte de sleutel van Riffort no. 5 aan de landsminister overreikte.

Vroeger!

Na een muzikaal intermezzo van Edgar Palm y ritmo en een voordracht van Henk van Ulzen („Interview met brandmeester Koperbuik" van Bomans), kwam de heer Van Haaren, directeur van de Landsradio- en Telefoondienst, aan het woord. Hij memoreerde, dat in 1934 onder voorzitterschap van Alfred Moron Jr. de Curaçaose Radio Vereniging werd opgericht en dat het voor een zeer groot deel aan hem te danken is geweest, dat de Vereniging niet kort na haar oprichting al weer werd opgeheven. Toen door een gebrek aan fondsen de normale uitbetaling aan het personeel immers niet kan plaats hebben, betaalde hij uit eigen zak tweemaal de salarissen uit. Dat was de grandioze tijd, dat Molenkamp, de toenmalige directeur van de Landsradio- en Telefoondienst voor de microfoon „Daar bij die molen" zong.

De geluidsisolatie in het Riffort was zo slecht, dat het gebeurd is, dat men de uitzending van het nieuws moest staken en een plaatje opzetten, omdat de aap en de kippen van de in de nabijheid van het Riffort wonende machinist van de Waterleiding-fabriek ruzie hadden en een leven als een oordeel maakten!

Spreker gaf hierna een uiteenzetting van de inrichting van de studio en bracht hulde aan het adres van de heren V. Henriquez, Simons, De Kiewit, De Vries, Ridderplaat, De Windt, Nijdam en Gutlich. Hij deelde mede, dat de Lands Telegraaf- en Telefoondienst de heer De Kiewit in de gelegenheid zal stellen op kosten van de dienst een telegram aan architect Van Ammers te zenden met de mededeling, dat thans zijn plannen verwezenlijkt zijn. Hij bracht dank aan de heren De Boer en Van Someren die hun lastige taak zo goed ten einde hadden gebracht. De fa. Thysma zorgde voor het schilderwerk en de fa. Martijn bracht de luchtkoelingsapparatuur aan.

Spreker besloot met de wens uit te spreken, dat de Curom, die in de „catacomben van het Riffort" met gebrekkige middelen al zo veel wist te bereiken, in „de bollenvelden aan het Waaigat" haar taak nog beter mag vervullen.

Oude toestand was schande voor welvarende gemeenschap

De heer I. C. Debrot, die namens de Radio Advies Raad het woord voerde, noemde de primitieve omstandigheden, waaronder de Curom vroeger moest werken, een schande voor een welvarende gemeenschap, die zo iets jaren lang duldde. Hij hoopte, dat de Vereniging zich onder de verbeterde omstandigheden zal kunnen uitbreiden zodat zij onder alle lagen van de bevolking bemind en gewaardeerd wordt en haar naam „Curaçaose" (lees: „Antilliaanse") volkomen waardig wordt.

Spreker zeide van mening te zijn, dat het geld dat thans in Nederland besteed wordt aan een wereldomroep, duizendmaal nuttiger en effectiever zou kunnen worden aangewend om in de Antillen de verdere buren in het Westelijke halfrond te bereiken. Dit zou tevens een onmiskenbare demonstratie zijn van de cultureel-economische samenwerking, waarover het Rijksstatuut zovele mooie woorden bevat. Namens de Radio Advies Raad wenste spreker de Curom geluk met de ingebruikname der nieuwe studio's.

Landsminister J. Pauw en de heer F. Visser, voorzitter van de Curom reiken elkander de hand op een heugelijk ogenblik in de geschiedenis van het Antilliaanse radio-bestel. Rechts de omroeper August Quast.

Gunstige vergelijking

De heer August Quast zeide, dat het voor de omroepers een blijde dag was omdat de Curom nu eindelijk de vergelijking kan doorstaan met de omliggende landen. Hij dankte de overheid en het Antilliaanse volk voor de ondervonden steun en beloofde zich dit vertrouwen waardig te tonen.

Namens de luisteraars sprak de heer C. R. Nahr. Hij zeide, dat de poging om Curaçao ook op radio-gebied in de wereld een plaats te doen innemen, gelukt is. Hij wenste het bestuur en het personeel van de Curom met de nieuwe studio geluk.

Henk van Ulzen droeg ten slotte „Archibaldus van Oostzaan" van Daan Zonderland voor, terwijl Henk Drok Chopin speelde.

Alles bijeen een inauguratie van de nieuwe Curom-studio, die èn om haar stijlvol verloop, èn om haar historische betekenis, als het begin van een nieuwe aera voor de radio in de Nederlandse Antillen mag beschouwd worden.

Poppy Fund

Willemstad. — Het actieve damescomité van de „Brittania Club" heeft Zaterdagavond reden gehad tot het trekken van verheugde gezichten, want door dit comité georganiseerde dansavond ten bate van het Poppy Fund had een enorm succes. Niet minder dan 400 bezoekers passeerden de contrôle om op Pisca de zorgen van alle dag eens op zijde te zetten. Zorgen die gemakkelijk konden worden vergeten nademaal het Flamingo-quartet met prettige dansmuziek er zó veel stemming bracht, dat men het leven wel van de rossige kant moest bekijken.

Er waren op de entree-biljetten twee prijzen te verkrijgen, t.w. een prijs welke bestond uit een gratis „diner for two" in het Hato-restaurant en een prijs in de welschapen vorm van twee champagne flessen. Mevr. Koster reikte de prijzen aan de prijswinnaars uit.

Meer prijzen vielen er echter in de loterij.

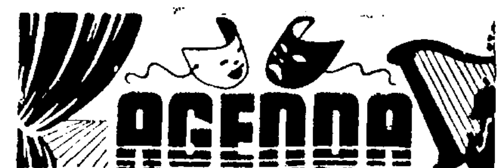
De prijzen vielen op de volgende nummers 6-56-131-134-156-178-186-254-271-304-325-333-337-340-367-389-407- 488 474- 491.

Twee prijzen konden niet worden uitgereikt en wel de nummers 156 en 131. Degenen die deze loten bezitten kunnen zich in verbinding stellen met mevrouw Berends, Gerad Doustraat 6 Emmastad, tel. 9-3416.

Het was een gezellige avond vol afwisseling. De bar was uitstekend verzorgd, maar dat is de bekende Henderson-service.

Fraaie strandbal

Willemstad. — Henderson biedt het kopend publiek een aardige attractie in de vorm van een reuzen strandbal aan. Het betreft hier een degelijk stuk werk, men behoeft niet over sterke longen te beschikken om de fraaie bal op te blazen tot werkelijk gigantische afmetingen. Een vernuftig systeem om de bal af te sluiten met behulp van een plastic staafje, waarmede men de luchttoevoer naar binnen kan stulpen, zorgt er voor dat de bal na gebruik weer geleegd kan worden om voor een volgende keer zijn practische diensten te bewijzen. Wij twijfelen er niet aan of het kopend publiek zal deze exclusieve Henderson-attractie wel weten te waarderen.

WEST-END:
„Musica, mujeres y amor"; 19.00 en 21.00 uur.

CINELANDIA:
„The moonlighter" 19.00 en 21.00 uur.

ROXY:
„Ride clear of diablo" 19.00 en 21.00 uu. ....

CARIBE:
„Strange woman"; 20.00 uur

REX:
„On the island with you," 20.00 uur

ROYAL:
„Winchester 37"; 20.00 uur

SUFFISANT-THEATER:
„Monney from home" 20.00 uur

WIT GELE KRUIS:
De nachtdienst wordt Wit Gele Kruis wordt waargenomen door Zuster van Achtmaal, Nieuwindstraat 22a, tel. 3773

APOTHEKEN:
De nachtdienst wordt waargenomen in *Punda* door *Botica Moderno*, Bredestraat 39, tel: 1854, in *Otrabanda* door *Botica Brion*, Brionplein 29, tel: 3222.—

Met groot leedwezen geven wij kennis van het overlijden van onze uitnemende employé, de heer

J. A. F. Visser

in leven chef Magazijnmeester van ons bedrijf.

Hij was een voorbeeld voor velen en zijn nagedachtenis zal door ons in hoge eer worden gehouden.

CURACAO TRADING COMPANY S.A.
(Curacaose Handelmaatschappij N.V.)

Curacao 2 Nov. 1954.

Aanklacht tegen dr. Oppenheimer

BOEK OVER DE H-BOM VERWEKT OPSCHUDDING IN DE V.S.

(Van onze New Yorkse correspondente)

De correspondenten te Washington van „Time", James Shepley en Clay Blair Jr., hebben zo juist onder de titel „De Waterstofbom" een boek gepubliceerd, dat de hele controverse over de „vader van de atoombom", dr. Oppenheimer, en de rol die hij heeft gespeeld bij de latere productie van de waterstofbom, heviger dan te voren heeft opgerakeld. De voormalige voorzitter van de Amerikaanse commissie voor atoomenergie, Gordon Dean, heeft vastgesteld, dat voor het feitenmateriaal in dit boek van de zestien geleerden, die een belangrijke rol hebben gespeeld bij het ontwikkelen van de waterstofbom, niemand is geconsulteerd, behalve de huidige voorzitter van de Commissie voor Atoomenergie, Strauss.

De inhoud van het werk komt in grote trekken hierop neer: het is grotendeels te wijten aan de oppositie van dr. Oppenheimer tegen het vervaardigen van de waterstofbom, dat Rusland tijdelijk op de V.S. een voorsprong had van zes maanden, voor wat betreft de ontploffing van de bom. Niettemin lag het plan van de Hongaarse physicus Teller voor een waterstofbom — al leek dit plan de physici, onder wie ook dr. Oppenheimer, technisch onuitvoerbaar — reeds jarenlang in de archieven. Pas nadat ex-President Truman opdracht had gegeven te zoeken naar de mogelijkheid om een waterstofbom te vervaardigen, werd dit ontwerp daaruit te voorschijn gehaald. Het bevel van Truman was een reactie op de atoomproefnemingen in Rusland en op de ontdekking dat Klaus Fuchs een spion was.

Volgens de auteurs hebben alleen admiraal Strauss en de physicus Teller het recht zich „voorvechters van het vervaardigen van de waterstofbom" te noemen. De leiders van wat zij de „Anti-Waterstofbom-Lobby" noemen zouden zijn: James B. Conant, Albert Einstein, de voorzitter van de Algemene Adviescommissie van de Commissie voor Atoomenergie, dr. Szilard en dr. Rabi. Behalve dezer personen delen ook een twaalftal vooraanstaande physici van Het Amerikaans Genootschap voor Physica in een officiële verklaring mee: „Wij geloven, dat geen enkel land het recht heeft zulk een superbom te gebruiken, onverschillig voor welke gerechte zaak ook. Deze bom is immers niet langer een oorlogswapen, maar een middel om hele volken uit te roeien. Gebruik ervan zou verraad betekenen van eike morele norm en van de christelijke beschaving zelf. Zulk een permanent gevaar scheppen voor alle landen van de wereld is tegen de belangen van Rusland zowel als van de VS en wij dringen er op aan, dat de Veren. Staten door hun regering een plechtige verklaring doen afleggen, dat Amerika deze bom nooit als eerste gebruiken zal."

Dr. Albert Einstein heeft verklaard: „De idee om militaire veiligheid te verkrijgen door nationale bewapening is bij de huidige staat van de militaire techniek een noodlottige illusie. De bewapeningsrace tussen Amerika en Rusland krijgt een hysterisch karakter. Als wij er in slagen de atmosfeer radio-actief te vergiftigen en de vernietiging van alle leven op aarde tot een technische mogelijkheid te maken, wordt een algemene vernietiging uiteindelijk onvermijdelijk." Oppenheimer legde geen geschreven verklaringen af, aldus de auteurs van „De Waterstofbom". Hij maakte zijn positie echter duidelijk tijdens een radio-interview met mevrouw Roosevelt, toen hij o.m. zei: „De beslissing om de waterstofbom al of niet te vervaardigen wortelt in een complex van technische kwesties, die niettemin het meest wezenlijke fundament van onze beschaving raken."

Scherpe critiek van New York Times

Deze verklaringen vormen de achtergrond van het verzet van Amerika's meest vooraanstaande physici tegen het vervaardigen van de waterstofbom. De schrijvers trachten dan — zonder overigens enig serieus bewijsmateriaal te leveren — aan te tonen, dat zelfs na het bevel van Truman tegenwerking bleef bestaan tegen Teller en de plannen om een waterstofbom tot ontwikkeling te brengen. Zij stellen daarbij — met een geselecteerde documentatie — dat vooral Oppenheimer verantwoordelijk was voor het uitstel van de waterstofbom-productie. Wel vergeten zij niet te melden, dat de Amerikaanse Centrale Inlichtingendienst verklaard heeft, dat de Russen in 1953 en 1954 — zelfs indien zij in het bezit van een waterstofbom zouden zijn — nog geen middel hadden om deze af te werpen.

Onder militair gezag

De uiteindelijke vraag, die in het boek wordt gesteld, is: Hoe kunnen wij, nu de Russen de waterstofbom hebben, onze superioriteit handhaven? Dit is alleen mogelijk door een superioriteit van onze luchtmacht en door te zorgen, dat onze geleerden **onder militair gezag** hun werk verrichten. De schrijvers impliceren echter op voorzichtige wijze ook, dat dit mogelijk zou zijn door een preventieve oorlog. „Te allen tijde", aldus de auteurs, „is het Amerikaanse Strategische Luchtmachtcommando in staat geweest om — indien de President van de Verenigde Staten zulks zou hebben bevolen — Russische steden volledig te vernietigen." Zij vervolgen: „Voor de idee, dat oorlog onvermijdelijk is tot een enkele staat de absolute overmacht heeft in de wereld, valt heel wat te zeggen."

Wanneer men het boek heeft gelezen, blijven de oude vragen onopgelost. Met betrekking tot de schuld van Oppenheimer voor het uitstel van de waterstofbom-productie blijft men zich afvragen: Wie draagt de verantwoording voor het vervaardigen van de bom, de regering of de geleerden? Is het de plicht van geleerden om politieke beslissingen te nemen? Maar ook: Hoewel men nergens bewijst, dat Oppenheimer illoyaal geweest is, suggereren de schrijvers, dat de man die Amerika zijn atoombom heeft gegeven, weloverwogen politieke redenen had om de productie van de waterstofbom te doen uitstellen. Dit alles, ondanks de verklaringen in het rapport van de commissie-Gray, waarin Oppenheimer slechts beschouwd wordt als een risico voor de veiligheid, niet op grond van een gebrek aan loyaliteit, maar op grond van een verkeerd oordeel. (Naar het oordeel van de regering althans).

Het boek geeft inzage in vele tot nu toe geheim gebleven documenten, maar men vraagt zich af: Is dit om de geleerden in discrediet te brengen en hen als regerings-adviseurs te disqualificeren? Dit althans veronderstelt de directeur van het Laboratorium in Los Alamos, dr. Bradbury. Het is in ieder geval volkomen onzeker of het in het boek gepubliceerde materiaal volledig is.

Het is niet denkbeeldig, dat de regering van President Eisenhower genoodzaakt zal zijn haar standpunt duidelijk te maken tegenover het boek, dat de woede heeft gewekt van de Amerikaanse geleerden. Dit boek immers reflecteert op generlei wijze ook zelfs maar de inofficiële houding van de regering. In kringen van wetenschapsmensen trekt de een na de ander op de meest felle wijze van leer tegen deze publicatie. Gordon Dean verklaart: „Wij zien hier een afschrikwekkende combinatie van gebrek aan kennis, frappante onwaarheden en twijfelachtige motieven." Dr. Hans Bethe, op wiens theorie de gehele waterstofbomproductie is gebaseerd, schrijft: „Een boosaardig boek; alleen al van de lijst van valse beweringen zou een nieuw boek kunnen worden samengesteld." De eerder genoemde dr. Rabi zegt: „Een bombastisch wetenschappelijk romanverhaal, dat alleen au sérieux kan worden genomen door een psychiater. Degene die verantwoordelijk is voor dit werk moet óf zijn hoofd óf zijn motieven eens laten onderzoeken."

Oordeel van de Alsops

Het is ook niet weinig typerend, dat de republikeinse politieke commentatoren van de „New York Herald Tribune", de Alsops, de stelling van het boek heftig aanvallen, als zou achter het uitstel van de waterstofbomproductie een soort samenzwering schuilen, waarvoor Oppenheimer verantwoordelijk zou zijn. De correspondent van de „New York Times", Abel, gaat zelfs zo ver, dat hij verklaart dat — aangezien de auteurs over bepaalde en anders strikt geheim gehouden besprekingen werden ingewijd, — het schijnt dat sommige regeringsfunctionarissen er belang bij hadden dat het boek in deze geest geschreven werd. Met andere woorden, dat het boek een onderdeel vormt van de militaire campagne om de contrôle over het atoomprogram te heroveren op de burgerlijke autoriteiten.

Tot slot is ook de opmerking interessant van Teller zelf, die in dit boek [illegible] wordt voorgesteld als de held en de oorspronkelijke uitvinder van de waterstofbom. Deze verklaarde: De gedachte alleen, dat één enkele man die ontdekking zou hebben gedaan, is volslagen nonsens...."

Zo is in Amerika naar aanleiding van dit boek de strijd heviger dan onmiddellijk na het ontslag van Oppenheimer weer opgelaaid. Hetgeen de betrekkingen tussen de geleerden en de regering nog ernstiger ondergraaft.

The Hydrogen Bomb, bij James R. Shepley and Clay Blair Jr. David Mc-Kay Company, New York.

De beroemde Franse revueester Mistinguet voorziet in Londen exemplaren van haar nieuwe boek van haar handtekening. En die handelswijze verricht zij in de boekwinkel in Londen.

Londen. — Sir Russell Brock van het Guy's Ziekenhuis te Londen heeft op de jaarlijkse bijeenkomst van hartspecialisten te San Francisco gezegd, dat hartoperaties in de Britse ziekenhuizen bijna even dikwijls worden verricht als operaties van de galblaas en in Amerika als blindedarmoperaties.

New York — De politie heeft te New-York een hoeveelheid heroine in beslag genomen, die in de sluikhandel 'n bedrag van drie millioen gulden Ant. Crt. had kunnen opbrengen. De heroine werd aangetroffen bij een man, die, komend van het vliegveld La-Guardia, was aangehouden.

Avonturen van PILOOT SPORM

639. — De zwaarbeschadigde romp van de „Lonesome Polecat" bood de elf ongelukkige „weermannen" wel een behoorlijke beschutting tegen wind en sneeuw, maar de koude drong ongehinderd naar binnen. Het armzalige vuurtje, dat een der mannen in een z.g. noodkacheltje had aangelegd, kon de verkleumde kerels nauwelijks enigermate verwarmen.

De uren sleepten zich traag voort. Daarbuiten ging de storm het ene ogenblik liggen om het volgende zo mogelijk met nog meer felheid op haar prooi los te beuken.

De noodrantsoenen waren inmiddels opgebruikt en de captain bekeek af en toe met 'n vreemde blik in zijn ogen de jubileum-mascotte.

„Wat zou je d'r van zeggen als we jou eens opsnikkelden, he?", grijnsde hij tot de jonge zeehond, die hem met onschuldigde, trouwhartige ogen aankeek.

Terug op de vliegbasis zat mister Lubin in zijn sobere, hotel kamer" en wachtte op de dingen die komen zouden. Zo nu en dan keek hij zenuwachtig op zijn horloge. De tijd scheen hem nog al kan niet eeuwig duren.........

In tussen zochten de drie B-29's met het trotse embleem van hun reddings-eskader op de [illegible] naarstig voort. Toch begon uiteindelijk ook voor hén het tijdstip voor terugkeer te komen. Zelfs de enorme hoeveelheid brandstof van een Super Fortress kan niet euwig duren......

De verkiezingen in Indonesie worden niet uitgesteld

Lijsten moeten 31 December gereed zijn

(Per luchtpost van onze correspondent)

Medan. — Hoewel het met de voorbereidingen voor de Indonesische verkiezingen, die men begin volgend jaar wil doen plaats vinden, niet bijzonder vlot verloopt, schijnt de Indonesische regering toch niet de bedoeling te hebben deze wederom uit te stellen. Bepaald is in elk geval, dat de lijsten van de kiezers uiterlijk 31 December gereed moeten zijn. Deze maatregel heeft daarbij vooral een practische strekking, want terwijl het thans zo is dat allen die in 1954 de leeftijd van achttien jaar bereikt hebben aan de verkiezingen mogen deelnemen zou het, indien de lijsten niet uiterlijk 31 December gereed zouden zijn zo zijn, dat de registratie van voren af aan zou moeten gaan. Immers dan zouden volgens de geldende bepalingen ook degenen, die in 1955 achttien jaar worden, nog aan de verkiezingen mogen deelnemen.

In geheel Indonesië zijn het afgelopen jaar kiescommissies gevormd, commissies die tot taak hebben alle voorbereidingen te treffen voor de te houden algemene verkiezingen en om er voor te zorgen dat deze een vlot verloop hebben. Daar Indonesië geen burgerlijke stand kent, is dit een veelomvattend werk. De centrale kiescommissie zetelt in Djakarta. Daaraan ondergeschikt zijn de commissies, die in de hoofdplaatsen van de provincies gevormd zijn. Daaronder ressorteren weer de kiescommissies in de regentschapshoofdplaatsen, daaronder die in de districten en daaronder tenslotte die in de dorpen. Hierbij is niet geheel de gewone administratieve indeling van Indonesië gevolgd, want terwijl Indonesië verdeeld is in tien provincies, zijn er zestien kiescommissies op provinciaal niveau: Zo zijn er voor Borneo drie en heeft Djakarta er een apart.

Op 15 September werd beëindigd wat men zou kunnen noemen de tweede fase van de voorbereidingen voor de verkiezingen. Op deze datum werd gestopt met het huis-aan-huis registreren van kiesgerechtigden. Thans zullen van de aldus verkregen namen voorlopige lijsten worden opgesteld. Deze zullen naderhand aangevuld worden met de namen van degenen, die op de een of andere wijze de huis-aan-huis-registratie misgelopen hebben en die zich alsnog komen opgeven.

De eerste fase betrof de vorming van de kiescommissies zelf. Deze lokte reeds onmiddellijk veel critiek van de zijde van de oppositie uit. Het bleek namelijk, dat in deze commissie zelden of nooit personen benoemd werden, die geen lid waren van in de regering vertegenwoordigde of de regering althans welgezinde partijen. Met de laatste bedoelen wij dan natuurlijk vooral de PKI, de communistische partij, die weliswaar geen ministers heeft, maar die in het huidige Indonesische bestel een belangrijke rol speelt. De oppositiepartijen raakten door het feit, dat hun leden niet in die kiescommissies benoemd werden bevreesd, dat het bij de verkiezingen wel eens niet eerlijk zou kunnen toegaan.

Ultimo November van het vorige jaar installeerde president Soekarno de centrale kiescommissie. Deze telde negen leden, doch daarbij was er geen een, die lid was van een oppositiepartij, hoewel op dat ogenblik de grootste oppositiepartij, de Masjumi, nog de meeste zetels in het voorlopige parlement had. Op deze installatie volgden de installaties van de verschillende kiescommissies op lager niveau. Daarbij bleek telkens weer, dat daarin voor leden van de oppositiepartijen zelden plaats was.

Begin Mei werd door de kiescommissies een begin gemaakt met het huis-aan-huis registreren van personen, die gerechtigd zijn aan de verkiezingen deel te nemen. Dat wil zeggen: Men begon niet overal tegelijk met de registratie. En er zijn zelfs gedeelten van Indonesië, waar de registratie, toen deze op 15 September j.l. gesloten werd, nog niet eens begonnen was. In andere gedeelten van Indonesië is men met de registratie echter wel gereed gekomen. In die gebieden, waar men niet gereed gekomen is of zelfs nog niet eens begonnen was geldt dat de kiezers zich bij de kiescommissies kunnen aanmelden, waarna zij op de aanvullende lijsten geplaatst zullen worden. Zowel de gewone als de aanvullende lijsten zullen bij gemeentehuizen e.d. opgehangen worden, zodat iedereen de mogelijkheid tot contrôle heeft.

Felle critiek

Van de zijde van de oppositie in Indonesië is inmiddels reeds felle critiek geleverd op de wijze waarop de registratie van kiezers tot nu toe plaats heeft gevonden. Zo uitte het in Medan verschijnende blad Warta Berita de beschuldiging dat de met de registratie belaste ambtenaren bij hun werk met opzet bepaalde huizen oversloegen en bij andere wel aankwamen. Het blad suggeert, dat alleen partijgenoten van de registratoren geregistreerd werden, en herinnert in dit verband aan het feit, dat in de kiescommissies geen leden van oppositiepartijen benoemd zijn.

Een ander werk dat de kiescommissies de afgelopen maanden verricht hebben was het opstellen van lijsten van verkiezingssymbolen. Immers, waar de Indonesische bevolking nog grotendeels analfabeet is moet zij aan symbolen kunnen herkennen op welke partij zij moet stemmen. Deze lijsten met symbolen zijn voor zestien kiesprovincies waarin Indonesië verdeeld is afzonderlijk opgemaakt, doch de grote partijen hebben uiteraard overal hetzelfde symbool.

Ook deze lijst met symbolen heeft aanleiding gegeven tot veel critiek, of liever een vermelding daarop heeft dat. Achter het teken „hamer en sikkel" staat namelijk „P.K.I. en partijlozen". Tegen deze laatste toevoeging hebben zowel de oppositiepartijen als een van de regeringspartijen, de Nahdatul Ulama, scherp geprotesteerd. De regering bestudeert deze kwestie nog en aarzelt kennelijk om een beslissing te nemen, indien de regering zich openlijk achter deze vermelding zou stellen, zou dit nl. zeer waarschijnlijk tot gevolg hebben, dat de Nahdatul Ulama haar ministers zou terugtrekken. Inmiddels zijn ook reeds enkele namen van de door de P.K.I. candidaat gestelde „partijlozen" bekend geworden: onder hen bevindt zich de voorzitter van het „vredescomité in Indonesië", terwijl ook de anderen als het communisme zeer welgezind bekend staan.

Inmiddels gaan de voorbereidingen voor de verkiezingen voort. Hoeveel critiek men ook mag hebben voor de wijze waarop de huidige Indonesische regering haar programmapunt, het houden van algemene verkiezingen tracht te verwezenlijken, t oegegeven moet worden, dat zij tenminste voorbereidingen treft opdat deze gehouden kunnen worden. Zover hebben de vorige Indonesische regeringen het nog nooit gebracht. Indien straks de lijsten van de kiezers gereed zijn gekomen volgt de opstelling van de lijst van candidaten. Tenslotte zullen dan volgend jaar de verkiezingen voor parlement en constituante (te vergelijken met tweede en eerste kamer) gehouden kunnen worden. Altijd natuurlijk als er voor die tijd geen kink in de kabel komt.

Volkswagen heeft grootste productie

De productie van de Duitse auto-industrie bereikte in de maand September een recordhoogte: 63.000 auto's tegenover 49.100 in Augustus. De September-productie lag 46% boven die van September 1953. Gedurende de periode Januari — September van dit jaar werden 487.000 auto's vervaardigd, ongeveer evenveel als gedurende het gehele jaar 1953.

De productiecijfers over September luiden wat de merken betreft als volgt: Volkswagen 23.006; Opel 14.987; Mercedes 6.406; Borgward 6.811; Ford 5.430;

1957-1958: een GEOPHYSISCH JAAR

Geleerden gaan de verschijnselen op onze aardbol onder de loupe nemen

(Bijzondere correspondentie)

De astronomie en aanverwante wetenschappen zijn een nieuw tijdperk ingetreden; dat der wereldwijd georganiseerde onderzoekingen. Als bekend voorbeeld kunnen wij noemen het op het ogenblik nog lopende Mars-jaar, tijdens hetwelk geleerden in over de aardbol verspreide waarnemingsposten een program van onderzoekingen ten aanzien van de planeet Mars afwerken. En ook tijdens de jongste zonsverduistering hebben de Amerikaanse astronomen in een keten van posten zulk een wetenschappelijk program ten uitvoer gebracht.

Onlangs is nu weer zulk een mondiaal project aangekondigd. Geleerden over de hele wereld maken zich gereed voor een „geophysisch jaar". Dit Internationale Geophysische Jaar zal een jaar zijn, gewijd aan de studie van onze planeet. Een heel jaar zullen geleerden van alle landen besteden aan pogingen om licht te verspreiden over een aantal nog onopgehelderde zaken, de aardbol betreffende.

Zon en Aardbol

Het jaar dat men van plan is aan deze studie te besteden zal lopen van half 1957 tot half 1958. Deze periode is gekozen, omdat deze periode een tijdperk is van te verwachten maximale activiteit van de zon. En het is nu eenmaal zo, dat de zon een zeer grote rol speelt met betrekking tot het leven hier op aarde.

Het plan staat onder auspiciën van de International Council of Scientific Unions. Of de onderneming een volledig succes zal worden, zal afhangen van de vraag, of Rusland en zijn voornaamste satellieten hun medewerking aan het project zullen verlenen. Want voor de uitvoering van het volledige program heeft men observaties vanuit punten over de hele aardbol verspreid, nodig. Observaties die gelijktijdig en volgens dezelfde methoden zijn verricht.

Het doel van dit team-work zal zijn meer te weten te komen van de wijze waarop de krachten der natuur 's mensen physische omgeving beïnvloeden. Dit is een terrein, waarop nog heel wat te ontdekken valt en in vele gevallen zijn deze problemen te veelomvattend voor individueel onderzoek.

Een van deze problemen is bijvoorbeeld dat van de zg. magnetische stormen. Een verschijnsel, in de wereld van de telegraaf en de radio bekend, dat aan de dag treedt door 't gestoord worden en uitvallen van de verbindingen. Al dragen 'n magnetische storm en een gewone, d.w.z. atmosferische storm beide dezelfde naam, toch lopen ze sterk uiteen. Een atmosferische storm is een plaatselijk verschijnsel. Het openbaart zich gewoonlijk slechts in een gebied van een paar duizend vierkante kilometers. Een magnetische storm kan in minder dan een minuut de ganse aardoppervlakte bestrijken.

Een magnetische storm zouden wij een stil tempeest kunnen noemen. Hij kost geen kerktorens en zelfs geen dakpannen, maar openbaart zich door storingen van de scheepskompassen en van de telegrafische en radio-communicatie. Hij heeft ook invloed op het weer. En ook de luchtvaart heeft er hinder van.

Gezien de enorme en snelle verbreiding van 't verschijnsel, is 't duidelijk, dat het voor geleerden in een bepaalde streek en zelfs van een heel continent onmogelijk is over dit soort natuurverschijnsel voldoende informatie te verzamelen. Men kan niet tot een afgerond beeld ervan geraken. Daarvoor is een gelijktijdige en gelijksoortige observatie over de gehele aardbol noodzakelijk.

Gelukkig voor de geleerden worden zij niet door een magnetische storm verrast. Want magnetische stormen hangen samen met de activiteiten op het zonneoppervlak. Wij zeiden al, dat de zon een grote rol speelt met betrekking tot de verschijnselen hier op de aardbol. Een magnetische storm bereikt de aarde ongeveer vier-en-twintig uur na een intense opflakkering op het zonneoppervlak.

Zon in de gaten gehouden

Het is dus zaak voor de deelnemers aan het geophysische jaar om de zon scherp in het oog te houden. Dat zal dan ook niet nagelaten worden. Twintig zonne-observatieposten, vijf Amerikaanse en vijftien andere, zullen er mee belast worden. Elke uitbarsting op de zon zal in het oog gehouden worden voor wat betreft haar invloed op het aardmagnetisme (kompas), de cosmische straling, het noorderlicht (dat ook met de zonneactiviteit samenhangt) en de geïoniseerde lagen van de atmosfeer.

Ook over het weer zou men nog wel graag wat meer willen weten. Wij kunnen ons dat, na de zomer van 1954, allemaal voorstellen. Het koudste gebied van onze aarde is het Zuidpoolgebied. En men heeft zo zijn gedachten over het aandeel dat dit gebied heeft in het ontstaan van koude perioden op de wereld. Maar men zou toch wel eens graag willen nagaan of men deze invloed eigenlijk niet onderschat en of men aan het Antarctische gebied in dit opzicht niet een grotere rol behoort toe te schrijven. Dit is ook een van de vragen, die men voor het komende geophysische jaar op zijn verlanglijstje gezet heeft.

Daarnaast zitten er ook aan de verplaatsing van luchtmassa's over het aardoppervlak nog wel wat onopgehelderde mysteries. De intense en gecoördineerde samenwerking tijdens het geophysische jaar biedt een mooie gelegenheid om ook dit probleem eens nader onder de loupe te nemen.

Men is van plan het volle profijt te trekken van de moderne, in de jongste tijd tot ontwikkeling gebrachte observatie-technieken. Zo zal men ook, van bepaalde punten in Nieuw Mexico, op Groenland, in Canada en Alaska raketten de ruimte in schieten. Zij zullen instrumenten mee de hoogte in nemen, die informaties zullen verschaffen omtrent magnetisme, cosmische stralen, deeltjes in het noorderlicht en nog vele andere belangwekkende zaken meer.

De hoogtepunten van het jaar zullen de zg. „wereld"dagen zijn, dagen waarop de zonneactiviteit maximaal en minimaal is, het aardmagnetisme hoog en laag en het noorderlicht sterk is of bijna niet te zien. Dan zal het hele apparaat op volle kracht in het geweer komen.

Niet duimen draaien

Dit alles wil allerminst zeggen, dat de geophysici nu, in afwachting van het grote jaar 1957-1958, maar gaan zitten duimen draaien. Integendeel.

Zo heeft bijvoorbeeld een geophysicus van de bekende Princeton Universiteit in de Ver. Staten, dr. William B. Bonini, assistant-professor aan het Department of Geological Engineering van deze universiteit, het voornemen opgevat deze zomer te wijden aan onderzoekingen omtrent de zwaartekracht in de meeste landen ter wereld. Hij hoopt daarmee voor de herfst klaar te zijn. Hij werkt ten behoeve van het bureau voor Naval Research van de Amerikaanse marine in een project dat tot doel heeft buitenlandse gegevens betreffende de zwaartekracht te vergelijken met die van de Ver. Staten. Met meetapparaten is hij deze zomer de wereld rond gevlogen en heeft in een honderdtal landen metingen gedaan, op elk vliegveld waar hij landde. Daarna is hij met zijn zakboekje vol gegevens aan de arbeid getogen.

Wij Nederlanders denken bij dit verhaal ongetwijfeld aan onze landgenoot prof. Vening Meinesz die er destijds met een onderzeeboot op uit trok om zijn zwaartekracht waarnemingen te verrichten. Maar zoals men ziet, met een vliegtuig kan het ook.

En in 1957-1958 zal het zelfs met een raket gaan.

Ter gelegenheid van de viering van de feesten in den Helder is met een boot van het loodswezen de beroemde uiterton uit zee opgevist, teneinde met zekerheid te verkrijgen of het verhaal, dat de uitvarende zeelieden daar hun trouwringen in doen, op waarheid berust. Begeleid door Neptunus en nymphen van zijn gevolg werd de ton in optocht naar het stadhuis gebracht waar de ton werd geopend. Er zat inderdaad een enorme trouwring in, die door Neptnus aan de burgemeester van de Nederlandse marinehaven werd aangeboden. Maar deze schonk hem op zijn beurt weer aan de commandant van het Koninklijk Instituut van de Marine, kapitein ter zee M. A. W. Goossens.

Wanhoopstocht van een vluchteling

Hongaarse architect vindt ook voor het IJzeren Gordijn geen rust

Antwerpen. — In een van de Antwerpse politiebureaux wankelde een man binnen. „Ik ga sterven," stamelde hij. En toen zakte hij voor de ogen van de commissaris en de aanwezige agenten in elkaar. Geen van hen kon vermoeden, dat deze man een van de velen was, die er na onmenselijke inspanning in geslaagd zijn van achter het IJzeren Gordijn naar de vrije wereld te vluchten.

Triest verhaal

Een commissaris bevond zich aan zijn ziekbed in het St. Elisabethgasthuis toen hij na een slaap die meer dan 30 uren geduurd heeft, weer bij bewustzijn kwam. Uit zijn maag had men vele tabletten luminal gepompt, waarvan de schadelijke werking een zekere dood tot gevolg zou gehad hebben, indien men niet dadelijk had ingegrepen. Op dat ogenblik wist men reeds dat de man een 30-jarige Hongaar was, Jozef Ocksay uit Boedapest architect van beroep. Verder echter tastte men volledig in het duister.

Het verhaal dat de commissaris met horten en stoten uit de gebrekkig-Duits sprekende patiënt te horen kreeg was ongetwijfeld fantastisch en het illustreert eens te meer de geweldige ellende die de vervolgden onder het Sovjet-regime te lijden hebben.

Ocksay werd een vijftal jaren geleden aangehouden in Boedapest, beschuldigd van staatsvijandelijke activiteit. Enkele weken later hoorde hij zich veroordelen tot 20 jaar dwangarbeid. Hij belandde achtereenvolgens in drie gevangenissen en tenslotte als dwangarbeider op een collectieve boerderij. Van daaruit ontvluchtte hij op 9 Augustus van dit jaar in het gezelschap van elf andere gevangenen.

Na geweldige ontberingen te hebben geleden belandden zij uiteindelijk aan de Hongaars-Oostenrijkse grens. Bij het overschrijden daarvan werden zij opgemerkt door de grenswacht. Acht hunner vielen onder het moordend lood twee gevangenen werden opnieuw gevangen genomen en slechts Ocksay en een dokter, Fisher, slaagden erin Oostenrijk te bereiken.

Nog was aan hun vlucht geen einde gekomen. Met veel omzichtigheid trokken zij door de Russische zone om dan na een gevaarvolle nacht in de Amerikaanse zone van Oostenrijk aan te komen. Onmiddellijk meldden zij zich bij de Amerikaanse autoriteiten, die hen doorzonden naar een vluchtelingenkamp in Duitsland. Wie de vluchtelingenkampen in Duitsland kent, kent ook de ellende die daar heerst. Ocksay belandde in verscheidene ervan.

Het laatste D.P. lag in de nabijheid van Trier. Vastbesloten zijn vrijheid te herwinnen en in een vrij land werk te zoeken, ging Ocksay er tien weken geleden opnieuw vandoor. Via de Duits-Luxemburgse grens belandde hij in Malmédy op Belgische bodem. Het weinige geld dat hij bezat en dat hem af en toe was toegestopt was slechts voldoende om voedsel te kopen. In Luik hoopte hij een of ander baantje te vinden doch dit mislukte. Met het laatste geld dat hem restte reisde de Hongaar naar Brussel. Ook daar bleek het zoeken naar werk hopeloos.

De vertwijfelde vluchteling zag geen uitkomst meer. Nergens werk, nergens onderdak, nergens rust of vrijheid. Moedeloos, ten einde raad en wanhopig, geen uitkomst ziende voor de toekomst, besloot hij zich van het leven te beroven. Wanneer het hem ook in Antwerpen niet zou lukken werk te vinden, dan wilde hij voor altijd inslapen door het innemen van een geweldige dosis luminal. In Brussel bezocht hij verscheidene apotheken en beetje bij beetje kreeg hij vele tabletten van dit slaapmiddel, waarvoor normaal een doktersvoorschrift vereist wordt.

En evenmin te Antwerpen vond hij het gelukkig einde van zijn vlucht en zwerftocht. Zaterdag kwam hij er aan. De ganse dag zwierf hij rond, sjofel gekleed, hongerend, moe. En 's avonds om 12 uur was Ocksay nog even ver. Toen slikte hij de tabletten in, vervolgens wankelde hij de lange gang in van het politiebureau en zakte er, voor de ogen van de verbaasde agenten, bewusteloos in elkaar.

Dank zij een onmiddellijke ingrijpen werd hij aan de klauwen van de dood ontrukt.

DURE ZUINIGHEID

Het Engelse Medical Journal heeft zich gemengd in de velen bezig houdende kwestie van het al dan niet ontstaan van kanker door roken, door mede te delen dat het waarschijnlijk zo is gesteld: hoe korter het sigaretteneind des te groter het mogelijke gevaar.

Een medewerker had dit volgens zijn artikel geconcludeerd uit het verschil in sterftecijfer aan longkanker in Engeland en de Verenigde Staten. Het had hem gefrappeerd dat de Amerikanen 30 percent meer rookten dan de Britten, maar dat het sterftecijfer aan kanker er de helft is van het Britse.

Als vermoedelijke oorzaak stelde hij dat in de Verenigde Staten waar de sigaretten goedkoop zijn velen ze half opgerookt weggooien. In Engeland waar de sigaretten twee maal zo duur zijn, rookt men ze tot het „bittere, bittere einde".

De auteur zei: „Het komt mij voor dat wij een hoge concentratie van carcinogenen tot ons nemen via onze peukjes".

Terug naar Rusland

Anti-communistische emigranten stoten Sovjet-agent uit

Libanees paspoort Pitlenko's redding

„Pitlenko, lid van een oude, aristocratische Russische familie en vóór de October-revolutie van '17 architect in zijn vaderland, heeft de Sovjet-autoriteiten verzocht naar de Sovjet-Unie terug te mogen keren. Hij heeft ervaren, dat de NTS — een anti-communistische organisatie van Russische emigranten — geen politieke organisatie is, doch een lichaam, dat door de Amerikanen wordt gebruikt voor spionnage", aldus meldt de „Osterreichische Zeitung", het te Wenen verschijnende dagblad van de Sovjet-Russische voorlichtingsdienst.

Volgens de „Osterreichische Zeitung" trad Pitlenko in 1950 tot de N.T.S. toe, waarop hem door de N.T.S.-leider voor het nabije- en Midden-Oosten, Baidakov, werd opgedragen cellen in Beiroet, Bagdad en in Perzië te vormen.

„De vorige maand werd hij uitgenodigd zich van Wenen, waar hij zich toen bevond, naar Frankfort te begeven. Daar ontdekte hij, dat de N.T.S. geen politieke organisatie, doch een door de Amerikaanse geheime dienst werkende spionnagegroep is. Bij zijn terugkeer in Wenen besloot hij daarop de Sovjet-autoriteiten te verzoeken hem toe te staan naar Rusland terug te keren", aldus de „Osterreichische Zeitung".

Het N.T.S.-hoofdkwartier te Frankfort heeft medegedeeld in de afgelopen jaren talrijke waarschuwingen te hebben ontvangen, dat Pitlenko een Sovjet-agent was.

Het was niet mogelijk geweest deze mededelingen op haar betrouwbaarheid te toetsen, omdat Pitlenko in Libanon woonde. Toen hij echter verleden maand via Oostenrijk naar West-Duitsland reisde, om te Franfort de jaarvergadering van de N.T.S. bij te wonen, werd hij vier uur aan de tand gevoeld.

„Hieruit bleek zonneklaar, dat Pitlenko een Sovjet-Rusische agent was. Hij is op staande voet uit de N.T.S. gestoten. Inlichtingen over hem zijn aan de West-Duitse politie verstrekt.

Pitlenko heeft West-Duitsland uitsluitend ongehinderd kunnen verlaten, omdat hij in het bezit was van een Libanees paspoort", aldus de verklaring van het N.T.S.-hoofdkwartier.

Washington. — Een nieuw Amerikaanse hefschroefvliegtuig, de „Sikorsky XH-39", heeft een nieuw hoogterecord voor hefschroefvliegtuigen gevestigd. Het toestel bereikte een hoogte van 7.500 meter, aldus een mededeling van het Amerikaanse ministerie van Defensie.

In een proeftank heeft Donald Campbell, de zoon van de verongelukte Sir Malcolm Campbell, een nieuw type ademhalingsapparaat uitgeprobeerd. Dit apparaat zal hem in staat stellen in geval van een ongeluk met zijn raceboot, onder water te ademen, terwijl hij zich uit de cabine van de boot bevrijdt, hierna drijft het hem naar het wateroppervlak. Donald Campbell zal binnenkort weer een aanslag op het wereldrecord doen in 10.000 P.K. „Bluebird".

Londen. — De Londense havenarbeiders hebben het verzoek om weer aan het werk te gaan, niet beantwoord, waardoor de hoop, dat het einde van de havenstakingen in Engeland in zicht is, opgegeven moet worden.

Parijs. — Om enkele minuten voor half tien (NA-tijd) hedenmorgen werd te Parijs officieel bekend gemaakt, dat Frankrijk na West-Duitsland volledige overeenstemming hadden bereikt over de Saarproblemen.

Nieuws in het kort

Londen. — Uit de Londen bekendgemaakte statistieken blijkt, dat kanker en hartziekten de meeste slachtoffers in Groot Britannië maken. Het aantal aan tuberculose overleden personen blijft dalen. De cijfers voor de sterfte aan kinderverlamming geven een scherpe daling te zien.

Genève. — Een commissie van de Wereldpostunie heeft een nieuwe telegraafcode opgesteld, die door alle postkantoren ter wereld zal worden gebruikt. De code bestaat uit duizend gemakkelijk uit te spreken woorden, die alle soorten inlichtingen bevatten, die gewoonlijk in het internationale postverkeer worden gevraagd.

Palermo. — De Italiaanse douane heeft zeventien personen beschuldigd van handel in verdovende middelen op Sicilie en Malta. Aan een man werd het smokkelen van twee kg. cocaine — bijna een tiende van de gehele jaarlijkse productie van Italië — van Sicilie naar Malta ten laste gelegd.

Londen. — Dr. Geoffrey Fisher, aartsbisschop van Canterbury, heeft in een rede op een conferentie van de Anglicaanse kerk in Zuid-Engeland, de politiek, die de Zuid-Afrikaanse regering ten aanzien van de rassenkwestie volgt, scherp veroordeeld.

Onlangs heeft Z. H. Exc. mgr. Paolo Giobbe, Pauselijk Internuntius te 's-Gravenhage, een bezoek gebracht aan de Nederlandse mijn Maurits te Geleen. Mgr. Hanssen, bisschop-coadjutor van Roermond, en mgr. Giuseppe Ferr[illegible], assessor van de H. Congregatie van het Consistorie, vergezelden de Pauselijke Internuntius. Tevens waren aanwezig pater Robert Lambriex, particulier secretaris van mgr. Giobbe, en drs. P. J. van Odijk, secretaris van het bisdom Roermond. Mgr. Hanssen drukt hier een jong mijnwerker de hand in de leerlingenpijler J II, laag B van de Ondergrondse Vakschool op de 600 meter-verdieping van de mijn Maurits. Links van mgr. Hanssen staat mgr. Giobbe.

DE MESCALINE-ROES Huxley's adviezen aan de mensheid

(Van een medische medewerker in Nederland)

Het gerucht doet de ronde, dat er in Nederland onderzoekingen worden gedaan met mescaline, een stof, welke aanvankelijk gewonnen werd uit de wortels van een woestijncactus (Anhalonium Lewinii) en nu ook synthetisch wordt bereid. Binnenkort zullen vermoedelijk enige resultaten worden gepubliceerd.

Wij willen hierop even vooruitlopen, en wel naar aanleiding van een pas verschenen boekje van Aldous Huxley: „The Doors of Perception" (London, 1954).

Toen de Spanjaarden Amerika ontdekten, merkten zij op, dat Mexicaanse Indianen de wortels aten van een bepaalde cactussoort, die zij Peyotl noemden en die door hen als een godheid werd vereerd. De Duitse pharmacoloog Ludwig Lewin schreef in 1886 een studie over deze cactus, en verbond zijn naam daaraan. Later interesseerden Jaensch, Havelock Ellis en Weir Mitchell zich voor de uitwerking van het uit de Anhalonium Lewinii afgezonderde mescaline, schrijft Huxley. Niet onmogelijk, dat hij ook op de hoogte was van de proeven van Knauer in 1912, Serko in 1913 en Dr. J. H. van den Berg in 1951. Hij vermeldt deze experimenten niet, hoewel ze direct vergelijkbaar zijn met Huxley's eigen mescaline-„avontuur". Twee jaar geleden kwam men er achter, dat de structuur-formule van mescaline gelijkenis vertoont met de structuurformule van adrenaline (product van het bijniermerg en daarmee verwante weefsels) en ook met die van ergotamine-achtige stoffen. Toen ook nog bekend werd dat een bepaald afbraakproduct van adrenaline bij de mens ongeveer dezelfde verschijnselen teweegbrengt als worden gezien bij de mescaline-intoxicatie, en deze symptomen in vele opzichten lijken op het ziektebeeld van de schizophrenie...., (toen) was de tijd rijp voor allerlei theorieën en speculaties. De oorzaak en de ontstaanswijze van de schizophrenie zijn altijd in mysteries gehuld gebleven. Sinds Kraepelin (omstreeks 1875) deze psychiatrische ziekte beschreef, zijn vele uiteenlopende hypothesen opgesteld en vrijwel alle weer verworpen. Bovengenoemde vondst schijnt echter hoopvol. Door een of andere samenloop van omstandigheden zou adrenaline worden afgebroken en zouden stoffen in de circulatie komen welke verantwoordelijk gesteld kunnen worden voor de vreemde belevingen van de schizophrene patiënt. Vreemd, echter niet meer oninvoelbaar, want een gezonde mens zou zich dezelfde belevingen kunnen aandoen door mescaline in te nemen.

De proeven met ergotamine-achtige stoffen in Wenen en in Amerika werden nog niet zo lang geleden door verscheidene geïllustreerde tijdschriften uitvoerig weergegeven. Een veel betrouwbaarder en wetenschappelijker indruk maakt de publicatie van Prof. van den Berg (Psychiatr. en Neurolog. Bladen, 1951), die zich zelf mescaline liet injecteren en beschreef wat hij daarna beleefde. Hij komt tot de conclusie, dat een vergelijking tussen de mescaline-roes en schizophrenie onmogelijk is. Zijn zelfcritiek bleek behouden, hij hallucineerde maar wist dat zijn „waarnemingen" zinsbegoochelingen waren, de belevingen van een veranderde wereld kwamen dwangmatig over hem heen maar hij wist de werkelijkheid toch aanwezig. Voorlopig staan wij nog sceptisch tegenover deze nieuwe verklaringstheorie van de schizophrenie. Hetgeen evenwel geen reden is om het essay van Aldous Huxley niet tot de laatste bladzijde uit te lezen.

Huxley wilde de geringe hoeveelheid psychologisch materiaal van het mescaline-onderzoek vermeerderen met zijn eigen ervaringen. Misschien was hij ook alleen maar nieuwsgierig te weten hoe de door mescaline veranderde wereld er uit zou zien. In elk geval nam hij op de afgesproken dag, 's morgens om 11 uur, een mescalinepil (0,4 g.) in en vroeg zich intussen af, of hij nu werkelijk de kans zou krijgen een blik te slaan, een inzicht te verwerven, in de werelden van zieners, media en mystici, van William Blake, Swedenborg, Cézanne en Joh. Seb. Bach. Hadden deze mensen niet „dingen" ervaren welke voor gewone stervelingen afgesloten bleven?

Na ongeveer een half uur zag hij een langzame dans van gouden lichtjes, bewegende rode bollen, grijze structuren met bleek-blauwe spiralen er omheen wervelend, mensengezichten en dierlijke vormen, hij ontwaarde kloppende adertjes in fantastisch gekleurde bloemen, hij zag wat Adam had gezien op de ochtend van zijn schepping, „het wonder van de pure existentie".

Serko beschrijft in hetzelfde stadium, hoe alles in de kamer, zelfs sigarettenpeukjes en kleine schaduwen, levendige kleuren krijgt, waardoor het vertrek in een sprookjesachtige betovering komt te staan. Van den Berg „ziet" allerlei gekleurde reclames.

Over een latere phase schrijft Huxley, dat de ruimte er nog wel was, maar zich niet als zodanig opdrong. Zijn geest hield zich niet bezig met maten en plaatsen, uitsluitend met het zelf zijn en het betekenen. Hij was in een ander heelal, waarin ook de tijd geen rol speelde. - In deze phase schrijft Serko over een microscopische theaterwereld, waar fel gekleurde figuren in diepe perspectieven optreden, een rusteloos veranderen, een eeuwig ontstaan en vergaan; het tijdsbesef vervluchtigt, er is een verwarring van verleden en heden, „men drijft in één onbegrensde tijdstroom". Voor Van den Berg bestonden verleden, heden en toekomst niet meer, „men leeft in een ruimte zonder tijd", de wereld kwam hem leeg voor.

Huxley was zich niet meer bewust van zijn physieke organisme, geest en lichaam waren gedissocieerd, opereerden onafhankelijk van elkaar. Zijn „ik" leek niet te behoren bij zijn armen en benen, het lichaam was een automaat geworden die best voor zichzelf kon zorgen.

Ook Serko vermeldt een stoornis in zijn lichaamsbewustzijn: de delen waren verwrongen en lagen uit elkaar. Van den Berg herkende zijn eigen stem niet meer. Zijn hand kwam hem vreemd voor, onteigend.

Bij de vergelijking van Huxley's mescaline-ervaringen met die van Serko en Van den Berg koos ik opzettelijk enige verschijnselen, waarbij de overeenkomst treffend is. Deze overeenkomst is niet over de hele lijn van het experiment even opvallend. De varianten en aperte verschillen zullen geweten moeten worden aan de verscheidenheid der dosering, de wijze van innemen (tablet, injectie), waarschijnlijk echter ook aan de verscheidenheid der proefpersonen. Opvallend is dat Serko en Van den Berg allerlei onaangename en angstige sensaties vermelden, terwijl Huxley hierover nauwelijks een woord rept. „De meeste mensen die mescaline innemen ervaren slechts het hemelse gedeelte van schizophrenie", schrijft Huxley, het helse gedeelte zou worden ondergaan door hen die pas geelzucht hebben gehad of die last hebben van periodieke depressies en chronische angsten. (Deze bewering is echter geheel voor zijn rekening). Achteraf bekeken had hij alleen schrik gehad gedesintegreerd te worden onder de druk van een realiteit die grootser en overweldigender was dan een gewone sterveling kan verdragen. Hij komt niet uitgepraat over het weergaloze karakter van dat wereld-beleven gedurende de mescaline-proef: het onbelemmerd zijn door tijd en ruimte, het gevoel deel te hebben aan het gebeuren in het heelal, de éénwording met de objecten in een archetypische wereld die we anders slechts in onze dromen en mijmeringen bezoeken en waarin het ruwe materiaal wordt gevonden voor mythen en religieuze verbeeldingen, de verzinking en verstarring in een dimensieloos universum. Huxley zou nu weten wat contemplatie is, iets begrepen van de heiligen Gods, van Boeddha en de mystici. Interessant is zijn verwijzing naar een gedachte van Henri Bergson, welke hij meent te kunnen bevestigen. Bergson huldigde de opvatting, dat de functies van het zenuwstelsel en de zintuigen in hoofdzaak eliminerend zijn en niet scheppend. Elke mens is op elk ogenblik in staat zich alles te herinneren wat hem ooit gebeurde en zich bewust te zijn van alles wat er, waar dan ook, in het heelal gebeurt. Het is de taak van hersenen en zenuwstelsel te voorkomen dat wij worden overstelpt en verward door de massa van grotendeels onbruikbare en irrelevante kennis, hetgeen wordt bereikt door alles buiten te sluiten wat niet van practisch nut voor ons is. De werking van mescaline doorkruist deze functies, en is tot op zekere hoogte te vergelijken met de weldoende invloed van een bril bij een bijziende mens. Bijziendheid (myopie) verkleint de gezichtskring van de mens. Zolang hij geen corrigerende lenzen gebruikt, stelt hij zich op deze beperktheid in, leeft rustig en tevreden in dit bescheiden cirkeltje en is enorm verbaasd over wat hij gemist heeft zo gauw hij een goede bril op zijn neus krijgt, is misschien zelfs even ontsteld over de perspectieven welke voor hem opengaan.

Expres trok ik een parallel tussen het mescaline-effect bij de gezonde mens en de corrigerende glazen bij de myopisch gestoorde (en niet de verrekijker bij de mens met normale ogen), omdat Huxley het idee voorstaat de mensheid, welke z.i. aan inzichts-armoede lijdt, op door psychologen, sociologen, neurologen en pharmacologen gedoseerde wijze te vergeven met mescaline. Dit onschadelijke „medicament" zou alle andere schadelijke genotmiddelen (alcohol, nicotine, opium, baschisch, barbituraten etc.) kunnen en moeten vervangen. De mensen zouden er wijzer, gelukkiger en nederiger van worden en bovendien beter in staat het verband te begrijpen tussen hun ratio en het ondoorgrondelijke Mysterie dat zij tevergeefs tracht te ontraadselen. Hij vergelijkt mescaline met de „Genade van Bijstand": niet noodzakelijk voor de eeuwige zaligheid, maar aanwezig om dankbaar geaccepteerd te worden indien een goede gebruiksgelegenheid zich voordoet. Mescaline zou de chemische sleutel zijn van de deur, die toegang geeft tot de wereld der bovenzinnelijke belevingen. Huxley adviseert zijn medemensen evenals hij van deze ontsluiting gebruik te maken, ter Aufklärung.

Het is moeilijk te bepalen of deze raad ernstig bedoeld is. Vermoedelijk heeft Aldous Huxley zich toch niet helemaal van zijn mescaline-ervaringen kunnen distanciëren en heeft hij in het enthousiasme van het moment zijn vulpen laten leegvloeien over een kunstmatig aangebracht sleutelgat. Voor de gewone stervelingen is het beslist raadzamer de bovennatuur te benaderen in ogenblikken van werkelijke bezinning, en niet de mescaline-exaltatie als doorgang te benutten naar een vertekend heelal.

Victoria Station 4.30 uur

door

Cecil Roberts

14)

Zijn droefheid om de scheiding was er heel wat door verminderd, want het was altijd zijn innigste wens geweest zo'n horloge te bezitten. Miss Wilson wachtte op de corridor en zij was de eerste, die het kostbare geschenk mocht bezichtigen.

Hij droeg het altijd bij zich en haalde het nu uit zijn zak. Het was tien minuten over vieren. Terwijl hij het weer wegstak, viel hem eensklaps een gedachte in. Zenuwachtig ging hij rechtop zitten.

„Mijn konijn, waar is mijn konijn?" riep hij uit. „Och toe, meneer Stanovitch, waar is de kist met mijn konijn?"

„Een konijn?" vroeg kolonel Tetrovitch verwonderd. „Wat bedoelt uwe majesteit toch? Het is nu werkelijk geen ogenblik om aan konijnen te denken!"

„Dat is het wel. Toe, ik kan onmogelijk vertrekken zonder mijn konijn. Ik heb het van Gerry gekregen. Ik wil beslist mijn konijn hebben!"

Meneer Stanovitch haastte zich hem gerust te stellen. „Ik vermoed dat het zich bij de bagage bevindt, uwe majesteit. En de bagage volgt ons in een andere wagen."

Paul was nog niet helemaal gerust. Eindelijk stopten zij voor het station. Zij werden opgewacht door een kleine menigte en vier politieagenten. Op het trottoir stond een heer in rokcostuum en met een hoge hoed in de hand. Hij boog zich diep, toen Paul uitsteeg. De mensen staarden hem strak aan, doch zwegen somber.

„Wie is dat?" fluisterde Paul de gezant toe, toen de heer in rok hen voorging naar binnen.

„De stationschef," kreeg hij ten antwoord. „Op het perron zult u ook een heer zien van de Britse vreemdelingendienst. U moet hem een hand geven en als hij u toegesproken heeft, moet u hem antwoorden: „Dank u zeer." Ik zal hem vooraf aan u voorstellen."

Paul knikte en weldra hadden zij een gereserveerde afdeling bereikt. De heer, die de gezant bedoelde, wachtte hen reeds op en droeg eveneens een hoge hoed. Zou hij nu nooit anders meer zien dan heren met hoge hoeden, die zeer deftig deden en zich blijkbaar moeite gaven vriendelijk voor hem te zijn? De Engelsman stelde hem zijn vrouw voor, een knappe dame, die hem een klein pakje overhandigde.

„Ik hoop dat uwe majesteit van chocolade houdt," zei ze met een lieftallige glimlach.

Nauwelijks had hij haar bedankt, toen hij reeds in het compartiment van de trein gedrongen werd, waar vier plaatsen voor hen gereserveerd waren. Tot zijn grote voldoening en geruststelling voegde miss Wilson zich weer bij hen. De gezant en meneer Stanowitch bleven op het perron achter met de Engelse meneer en diens vrouw. De kolonel nam naast Paul plaats en tegenover de gouvernante.

„Miss Wilson," fluisterde Paul.

„Ja, mijn beste jongen?" boog zij zich glimlachend naar hem toe.

„Waar is mijn konijn? Het zit in een kistje met een deksel van gaas. Het is een geschenk van Gerry."

„Zijne majesteit schijnt zeer bezorgd te zijn over dat konijn," sprak de kolonel. „Ik twijfel er echter niet aan, of het bevindt zich bij de bagage."

„Ik zal terstond gaan kijken," stelde miss Wilson hem gerust, terwijl zo opgerees en het compartiment verliet.

Even later werden de deuren gesloten. Meneer Stanovitch stapte ook in en de trein zette zich in beweging. De gezant, de Engelse meneer en diens vrouw stelden zich naast elkander voor het coupéraam op. Paul vroeg zich angstig af, of miss Wilson ook weer ingestapt was en voelde zich zo ongelukkig dat hij op het punt stond te gaan huilen.

„U moet opstaan en buigen," zei de kolonel, terwijl hij zelf ook opstond.

Paul gehoorzaamde. De heren op het perron namen hun hoeden af en Paul boog. Een man met een fototoestel kwam naar voren gelopen en nam een kiekje van hem door het raam. Toen schoof het perron aan hem voorbij. Paul ging weer zitten en kampte met zijn tranen. Doch eensklaps voelde hij zijn hart opspringen van vreugde en voor het eerst sinds vijf uren brak er een gelukkige glimlach door op het sombere gelaat van de kleine koning van Slavonië. Want in de deuropening verscheen miss Wilson — in de ene hand het kistje met zijn konijn en in de andere een krop sla.

HOOFDSTUK VI
MR HENRY FANNING
CHELSEA

Beste jongen, nu is het met je gedaan," zei meneer Henry Fanning, terwijl hij in de spiegel keek en zich begon te scheren. „Je hebt geweten, dat die dag eens aan zou breken en vandaag is hij er dan."

Achter hem ging de deur open en in de kamer verscheen een dame, die tussen de vijftig en zestig jaar oud zijn kon. Zij was gekleed in een groene ochtendjapon en wierp haar echtgenoot een vragende blik toe. „Zei je iets, mannie?"

„Ik — neen," antwoordde Henry Fanning kortaf.

Mevrouw Fanning bleef staan. Zij wist heel zeker, dat zij hem had horen spreken, terwijl zij zoëven haar kamer verliet. De laatste tijd baarde Henry haar zorg in en zij hield hem voortdurend in het oog. Hij was altijd nogal nerveus geweest, doch de laatste maanden schenen zijn zenuwen in een hopeloos verwarde toestand te zijn geraakt.

„Het belooft een prachtige dag te zullen worden, hernam zij na een ogenblik.

„Het schijnt zo, Alice," antwoordde haar man, terwijl hij voortging met scheren.

Mevrouw Fanning bleef aarzelend bij de deuropening staan, doch ging eindelijk heen. Henry was te druk bezig, om mededeelzaam te zijn.

Toen de deur weer gesloten was, keek Henry Fanning de kamer rond. Hij moest die slechte gewoonte om luid in zichzelf te praten werkelijk af zien te leren. Hij had er al meer zijn best voor gedaan en inderdaad niet zonder succes. Doch de ironie van het noodlot had gewild, dat er juist deze morgen een pakje krantenknipsels bij de post was geweest, dat hem zijn goede voornemen terstond had doen vergeten. Die knipsels bevatten recensies van zijn laatste roman en in de meeste daarvan had hij gelezen, dat hij nog nimmer een werk met zoveel frisse verbeeldingskracht geschreven had als dit laatste. Zijn boeken werden hoog aangeslagen door het publiek en vonden grif aftrek. Maar wat zijn recensenten niet wisten en evenmin zijn dankbaar publiek, was, dat zijn fantasie uitgeput was geraakt en dat hij aan het einde was gekomen van zijn litteraire vruchtbaarheid.

De roman, die thans zo gunstig was beoordeeld, was pas een week geleden verschenen, doch hij had hem reeds bijna veertien maanden geleden geschreven. En sindsdien was het hem volkomen onmogelijk geweest nog een enkele regel te schrijven. Hij had er zich met al zijn wilskracht tot driemaal toe voor neergezet, na negen maanden vruchteloos op inspiratie te hebben gewacht. Doch telkens had hij gevoeld, dat het een vergeefs en slecht begin zou worden. Zijn zelfvertrouwen was weg, de uitbeelding van zijn karakters onbeholpen, de intrige zwak en onsamenhangend en de goede ingeving ontbrak. Driemaal was hij begonnen en driemaal had hij zijn wanhopige pogingen weer opgegeven.

Nog nooit te voren had hij zich als het ware met geweld moeten dwingen zich aan zijn schrijftafel te zetten. Al zijn werken waren hem spontaan uit de pen gevloeid en zijn vruchtbaar brein had zijn karakters zo levendig geschapen, dat hij er soms zelf verbaasd van had gestaan. Hoewel hij nu reeds een goede dertig jaren schreef en behalve een twintigtal zeer geroemde romans ook twee toneelstukken en een aantal biografische studiën had doen verschijnen, had hij zich altijd weer opnieuw verwonderd, waar die vruchtbaarheid vandaan kwam. Zijn ingevingen kwamen als het ware uit de lucht vallen, doch iedere keer, als hij een werk voltooid had, was hij vervuld geweest van een somber gevoel, dat dit zijn laatste was geweest. De werkelijkheid had die onheilspellende gedachte telkens weer gelogenstraft doch thans was hij inderdaad aan het einde gekomen. Hij was versleten — opgedroogd....

Alice had hem die verzuchting, dat het met hem gedaan was, reeds vijftien jaar lang horen slaken en zij had er altijd om gelachen. Zij wist hoe hij was, hoorde hem klagen, zag hem rondhangen als een toonbeeld van ellende en dan op een gegeven ogenblik met schitterende ogen en opgewonden manieren de huiskamer binnentreden „Ik geloof, dat ik er weer bovenop ben," riep hij dan uit en terstond daarop keerde hij terug naar zijn werkkamer — „zijn hol", zoals hij gewoonlijk zei — zonderde zich voor de duur van twee of drie maanden van de buitenwereld af, om eindelijk weer voor de dag te komen met een nieuw boek.

En dan begon het proces weer opnieuw. Een wordingsproces van drie maanden van rusteloosheid en inzinking, waaruit zijn talent telkens schitterender dan ooit naar voren kwam. Doch thans duurde het proces reeds langer dan een jaar — een recordtijd, die zelfs Alice Fanning ongerust begon te maken, hoewel zij daar niets van liet blijken tegenover haar man.

„Maak je maar geen zorgen, mannie, het zal wel weer komen," trachtte zij hem voortdurend te bemoedigen.

Henry Fanning stond zich op deze Augustusmorgen na het scheren met critische blikken op te nemen in zijn scheerspiegel. Hij was vijfenvijftig jaar oud en zag er met zijn mager gezicht uit als een rechter of een dokter. Men noemde hem een gedistingeerde verschijning. Hij was slank en lang en bezat fijnbesneden gelaatstrekken, grijzend, mooi golvend haar boven een hooggewelfd voorhoofd en een paar diepliggende, ernstig blikkende ogen. Zijn uiterlijke verschijning beantwoordde precies aan de voorstelling, die zijn lezers zich gewoonlijk maakten van een ernstig man, die zich door zijn delicate en philosophische beschouwingen der menselijke natuur had gerangschikt onder de beste schrijvers van deze tijd. Hij was een man, die de wereld kende en omdat hij een open oog had voor de wreedheid en de ruwheid van het leven tegenover de schoonheid, die het ganse heelal vervulde, was hij gaan behoren tot de droeve pessimisten, die geleerd hebben berustend te wanhopen aan het heden. Vertrouwen bezat hij slechts in de jeugd, wie de ogen geopend waren voor de tekortkomingen van deze tijd en die geroepen was een schonere wereld op te bouwen dan het geruïneerde erfstuk, dat hun was nagelaten door hun onevenwichtige en futloze ouders.

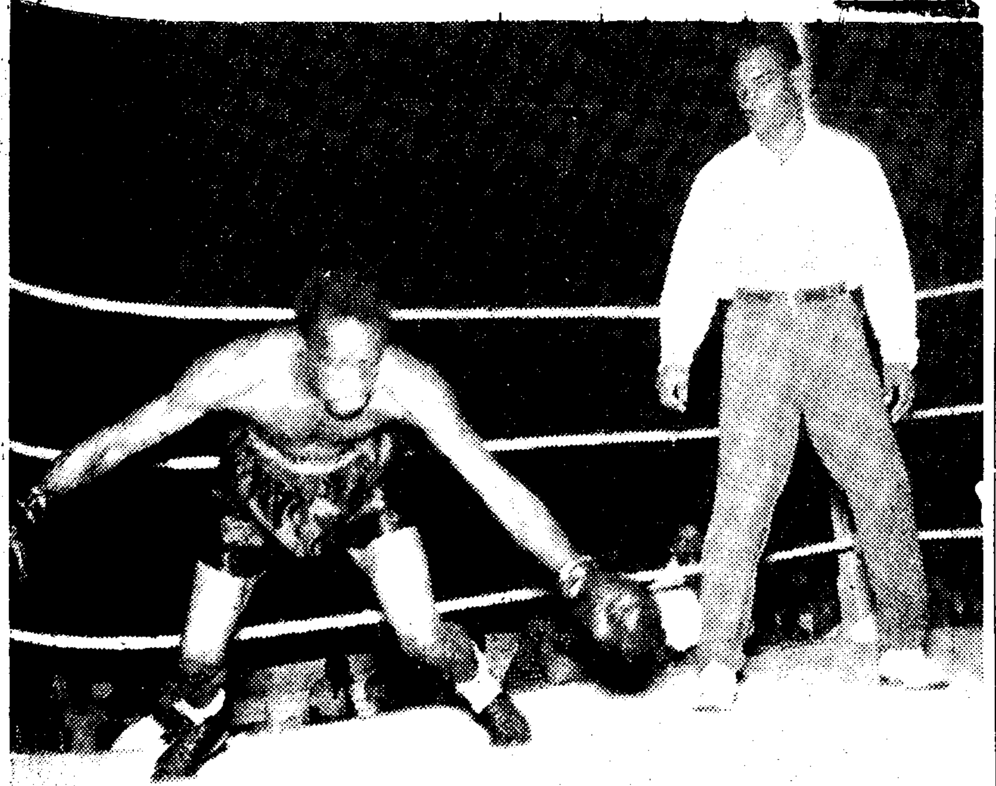
Zich vastklemmend aan dit geloof, had hij heel zijn hoop voor de toekomst gevestigd op de kleine Roger, zijn vijfjarige kleizoon. Hij hield veel van dit kind, effende zijn weg en had zich aan hem gewijd met een beheerste passie, die alleen verontrust werd door de gedachte, hoe diep 't hem treffen zou, indien het kind eens iets overkomen mocht.

(Wordt vervolgd)

Boksen in de Carmelo

Voortreffelijk staaltjes van rekenkundige honden

Willemstad. — De Zondag op Monte Carmelo gehouden bokswedstrijden waren zeer sportief te noemen. In de eerste wedstrijd kwam Sugar Ray Pappie uit tegen Young Cubano. Het werd een zoutloos gevecht, waar alleen in de eerste ronde wat strijd te zien viel; een draw was dan ook wel de juiste uitslag.

In de tweede partij zagen wij **Smiling Ciro** tegen **Sonny Boy West.** De 1e ronde was een verkennen van elkaars krachten, waarbij aan weerskanten rake klappen werden uitgedeeld, doch in de 2e ronde bleek direct al, dat Smiling Ciro verreweg de sterkste was, wat zich uitdrukte in een tegen het canvas gaan van Sonny Boy. Hij wist zich echter tijdelijk te herstellen, maar moest in de 3e ronde onder een bombardement van harde slagen weer met de grond kennis maken, waar hij rustig uitgeteld werd. Een K.O.-overwinning voor Ciro.

Kid Paco en **Kiki** (Fighting Jack) kwamen uit in de 3e bout, hetgeen tevens de mainbout was. De 1e ronde liet ons een agressieve Kiki zien, waar Paco zijn handen vol aan had. Het initiatief in de 2e ronde werd als direct door Paco overgenomen, die, verder een prima partij bokste, zó zelfs, dat de gong Kiki moest redden.

De 3e werd tevens de laatste ronde. Het was Kiki aan te zien, dat hij respect had voor de harde slagen van Paco. Hij gaf dan ook weinig partij en trok zich geregeld in de verdediging terug, wat hem echter niet baatte daar Paco dit direct door had en zo-

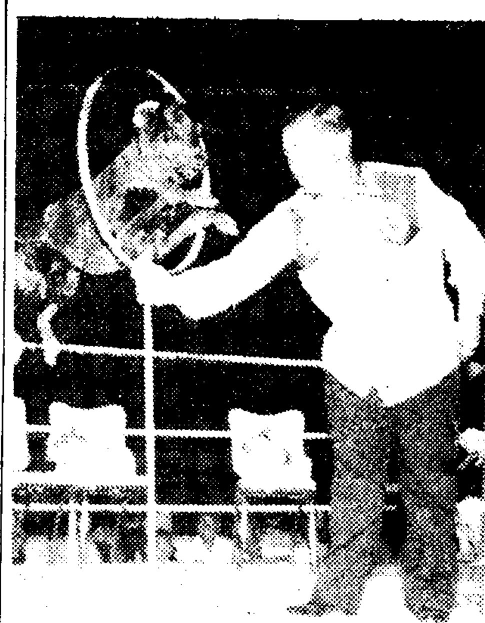
Op deze foto ziet u Kiki op zijn laatste reis naar het canvas, dat hem gastvri' ontving.

doende rustig zijn stoten plaatsen kon met als gevolg, dat na ± 1 1 2 minuut boksen Kiki's neus zich op dezelfde hoogte als zijn voeten bevond en deze strijd dus met K.O. door Paco gewonnen werd.

Hondenshow

Voortreffelijke staaltjes van hondendressuur maakte het middagprogramma in de Carmelo tot een fraai kijkspel en het applaus, dat de dresseur Kowaszyk heeft behaald, was alleszins welverdiend te noemen. Daar hadden wij een hond, die het rekenen uitstekend verstond, indien iemand uit het publiek een cijfer noemde, wist de „intelligente" hond uit op de grond verspreide nummers het juiste cijfer te halen. Ook kon de „artist" van deze middag een ingewikkelde rekensom (365 maal 24) door achtereenvolgens de cijfers van de uitkomst aan te slepen, tot een verrassende en juiste oplossing brengen.

Het publiek wist deze arithmetische gaven naar waarde te appreciëren. Voorts was er dressuur te bewonde-

De hond door de ring, een fraai staaltje hondendressuur.

ren, waarbij een der honden zg. „dood" bleef liggen, op zijn zij rolde, resp. op zijn vóór- en achterpoten danste, een rondje boksen weggaf.

Voorts waren er prachtige springnummers te bewonderen, waarbij een der honden door een hoepel sprong vervolgens over stoelen, waarop de andere honden hadden plaats genomen een sprong als gold het een hordenloop. Het was een show vol heerlijke elegance, waarbij het publiek zich niet onbetuigd liet over het gebodene.

Waterpolo-competitie

Asiento-C klimt twee plaatsen omhoog

Emmastad. — In het intieme zwembad Rust en Burgh van de Sportclub „Asiento" werden Zondag de waterpolo-wedstrijden van de N.A.Z.B.-competitie voortgezet De drie 7-tallen van Asiento en de ploeg van de Marine Basis kwamen hierbij in het veld. Als eerste wedstrijd stond de ontmoeting van Asiento-B en Asiento-C op het programma. Helaas was Asiento-B wegens ziekte van W. Nieuwenhoff genoodzaakt een invaller op te stellen, waardoor de ploeg een kleine verzwakking onderging.

Ook het geluk was niet aan de zijde van de B-ploeg en dank zij het prima keepen van B. de Winter kon Asiento-C in de eerste speelhelft slechts vier keer 't doel vinden. Voor de rust mocht P. Duits, doelverdediger van Asiento-C van geluk spreken, toen J. Nebbeling tweemaal kort na elkaar hard tegen de doellat schoot. De C-ploeg maakte enige hachelijke momenten mee, maar hervond spoedig weer haar oude vorm.

Na de rust kwam Asiento-B er pas beter in en brachten zij ook meer spanning in de wedstrijd.

J. Nebbeling deed het nu beter en wist de achterstand met drie doelpunten iets in te lopen. De C-ploeg bleef echter de meerdere en scoorde nog tweemaal, waarbij A. Becker in deze wedstrijd vier doelpunten op zijn naam bracht. De ontmoeting eindigde tenslotte in een 6—3 overwinning voor Asiento-C.

Asiento-A — Marinebasis

De tweede wedstrijd werd gespeeld tussen Asiento-A en Marinebasis. Marinebasis heeft reeds drie wedstrijden gespeeld en het is verheugend op te merken, dat het spel van de Marinemannen een stijgende lijn volgt.

Ook het team van de Basis had invallers, waarmede zij toch beter combineerden en spelinzicht toonden, welke factoren echter niet konden verhinderen, dat Asiento-A een speloverwicht kreeg.

Steenhuisen van Asiento werd prima afgedekt, maar wist voor de rust ondanks deze dekking tweemaal te scoren.

Smits maakte tenslotte met een prachtige doorslagbal, toen Asiento-A de stand reeds tot 4—0 opgevoerd had, het vijfde doelpunt, waarna de rust inging.

In de tweede helft, nadat de ploeg van de Marinebasis enige verandering had ondergaan, kwam na het achtste doelpunt de verdiende tegenscore. Arkeveld was prima vrij gezwommen en gaf een hard schot keeper Spaan het nakijken en redde hiermede voor zijn ploeg de eer.

Na deze stand scoorde Steenhuisen nog tweemaal, waarvan de laatste een onhoudbare doorslagbal was, die keurig aangegeven werd door Smits. Met een 10—1 nederlaag verlieten de Parera-mannen uitgeput, maar met een sportieve verliezers-glimlach, het water.

De competitiestand is nu de volgende:

	gesp.	gew.	verl.	gel.	pt	gem.
Robben-B	2	2	0	0	4	22— 3
Asiento-A	2	2	0	0	4	13— 2
Robben-A	2	2	0	0	4	18— 6
Asiento-C	2	1	1	0	0	7— 6
Mar. Suff.	1	0	0	1	1	3— 3
Mar. Squad.	2	0	1	1	1	3—11
Asiento-B	2	0	2	0	0	8—13
Mar. Basis	3	0	3	0	0	5—35

PSV biljarttournooi feestelijk besloten

Willemstad. — De officiële en gezellige afronding van het PSV biljarttournooi kreeg zijn beslag in de Vaerssenbaaiclub waar de voorzitter van de PSV-biljartvereniging, de heer Valkenberg de winnende vereniging PSV, kon gelukwensen met de behaalde wisselbeker.

Bij de uitreiking gewaagde de heer Valkenberg van zijn grote waardering voor het vele organisatorisch werk, dat de heer P. Hoefnagel in deze heeft verricht, waardering, welke spr. vergezeld deed gaan van een PSV-vaantje.

Hierna kon de heer Feith, captain van de PSV biljart equipe, de fraaie wisselbeker in ontvangst nemen. Doch hier bleef het niet bij, achtereenvolgens werden individuele prijzen uitgereikt aan degenen, die hun gemiddelden het best hadden verbeterd.

Dit waren de heren van Dijk (PSV) met buitenlands verlof, zodat de heer Feith zich voorlopig over de prijs ontfermde, Kleute (PSV), Oehlers (DWS), Hoefnagel (DWS), Wauben (PSV), Hagen (PSV), Gomez (KLM) O'Niel en de Kort (beiden van DWS), die allen uit handen van de heer Valkenberg een prijs in ontvangst konden nemen.

De heer Beelstroo (DWS) maakte zich tot tolk van de appreciatie zijdens DWS voor PSV i.v.m. het tournooi, dat spr. zeer geslaagd en sportief verlopen vond. De uitslagen waren voor de deelnemers van minder belang, voornamer achtte spr. het feit, dat de banden tussen de verenigingen onderling nauwer konden worden aangehaald en de persoonlijke relaties opnieuw aangeknoopt. Hij hoopte dat het volgend jaar een dergelijk tournooi weer zou mogen plaats vinden.

Bij deze dankwoorden sloot zich aan de heer v.d. Blij, voorzitter van „de West". Als hekkensluiter kon spr. een troost naar voren brengen, „de West" had de meeste carambolеs gemaakt. Deelname aan het tournooi vond de heer v.d. Blij een groot genoegen weshalve hij PSV kon verzekeren dat bij het volgend tournooi de West weer „acte de présence" zou geven. Als belangrijkste resultaat van dit tournooi zag spr. het feit, dat er nu een vaste kern van achttien spelers is gevormd.

Na het officiële gedeelte was het muzikale woord aan het bandje van de van Speyk, „de Vikings" dat voor het danstempo zorgde. Op de voortreffelijke tonen van dit orkestje werd tot laat in de avond nog gedanst.

Twee bemiddelingen

Willemstad. — De Kinder- en Zedenpolitie meldde hedenochtende, dat het zeer rustig is geweest. Er is twee keer bemiddelend opgetreden.

Antenne-diefstal

Willemstad. — Van een auto, welke geparkeerd stond op het Molenplein, werd een antenne gestolen. Dit gebeurde Zondag j.l.. Er werd aangifte gedaan bij de recherche.

ARUBA

„Jong en Oud"

Oranjestad. — De Surinaamse Toneelclub „Jong en Ooud" vertrekt op 25 November as. naar de Nederlandse Antillen om er enige toneelvoorstellingen te geven. De baten zullen worden aangewend voor de bouw van een zwembad te Paramaribo.

Hersteld terug

Oranjestad. — Zaterdagmorgen kwam dr Dussenbroek terug op ons eiland, verwelkomd door vele vrienden en kennissen. Dr Dussenbroek was voor een oogbehandeling naar Nederland gegaan en kan thans geheel hersteld zijn practijd weer opnemen.

Ernstig verkeersongeluk

Oranjestad. — Zondagmiddag omstreeks 13 uur stak de vierjarige M Dijkhof op de hoek van weg Paradera-Tanki Leendert plotseling over en werd door een auto aangereden. Het slachtoffer werd in zorgwekkende toestand naar het San Pedro Hospitaal overgebracht.

IJmuiden. — Roozenburg heeft de 12e en laatste partij, spelende met zwart, gewonnen van de tweekamp om het wereldkampioenschap dammen tegen Huisman. De eindstand is 16 tegen 8 punten in het voordeel van Roozenburg.

Toneel in Mariniers-kamp

Antje kust de mummie en tekent zijn doodvonnis

Willemstad. — Onder enorm grote belangstelling werd Zaterdagavond j.l. het blijspel in drie bedrijven „Wie kust de mummie?" opgevoerd. Het is een groot succes geworden. De manier waarop voornamelijk Karel Rebel als Amenhotep, de mummie en Wim de Ruyter als de huisknecht, zich in hun rol hebben ingeleefd, de manier waarop beiden het publiek in de grote zaal in het kamp Suffisant wisten te boeien en vermaken met hun grappen, was fenominaal.

Hans Rienstra, die als Prat een „oplichtersrol" had, viel eveneens op door de wijze waarop hij zijn gemoedsstemmingen tot uitdrukking wist te brengen.

„Wie kust de mummie?" is een blijspel, dat veel instuderen vereist en het is dan ook volkomen op zijn plaats wanneer de harde werkers van deze avond een woord van lof wordt toegezwaaid. In het kort is de inhoud van het toneelstuk de volgende: Professor Wageman heeft een mummie gekocht. Uit de papyrussen, welke in de kist worden aangetroffen blijkt dat deze mummie weer tot leven kan worden geroepen. Wegens het kussen van de vrouw van de Farao is deze Egyptenaar ter dood veroordeeld.

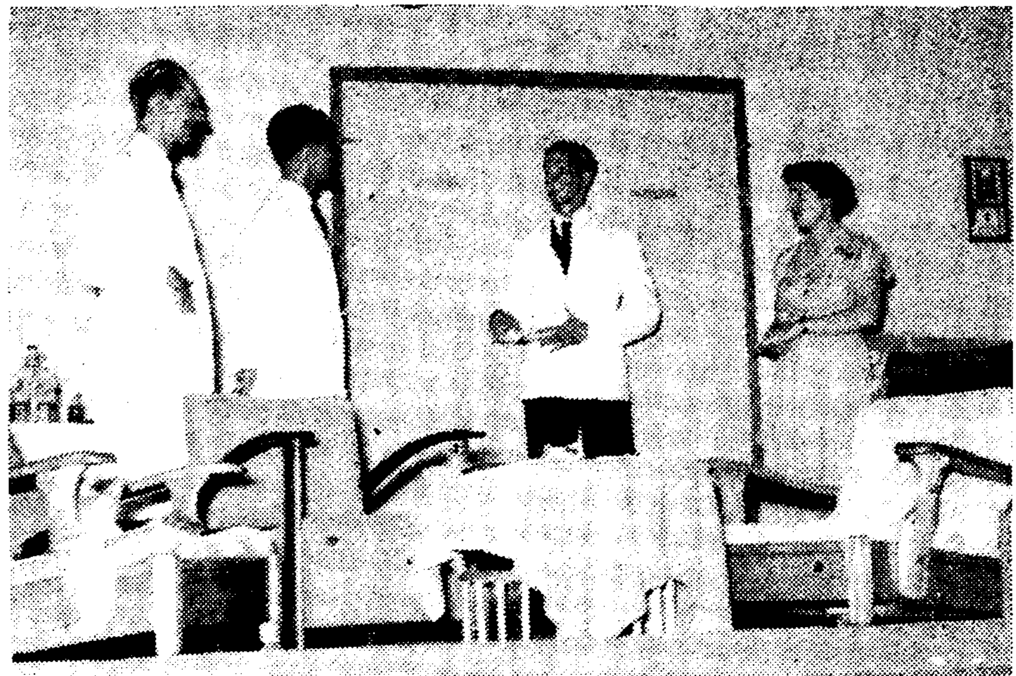
(Zoals bekend zijn papyrussen planten der Cyperaceeën, het is gras met een eetbare wortel. Het merg uit de halmen werd in de Oudheid in stroken over elkaar gelegd en geperst, waarna men het als papier gebruikte.)

Professor Wageman krijgt inderdaad de mummie weer levend, maar na enkele maanden eist de Egyptische regering de mummie op daar deze gestolen is uit het museum. Hoe nu de mummie weer tot mummie te krijgen? Niemand wil hem kussen. Op een geplaatste advertentie komen er velen die echter allen door Amenhotep worden afgekeurd. Eindelijk, na veel vijven en zessen, waarbij Maja, professor's dochter het zelfs probeert, doet Antje het. Voor deze dienster had Amenhotep namelijk wel oog, daar zij volgens hem op de vrouw van de Farao lijkt. Mummie Amenhotep wordt weer in de kist gelegd en kan aan Egypte uitgeleverd worden.

Wat de spelers betreft, niets dan lof, zoals gezegd. Antje verwerkte veel hilariteit door haar platte uitspraak, die soms wel wat té plat was.

De souffleur Huub de Hertog heeft zich uitstekend van zijn taak gekweten, op de voorste rij in de zaal was hij niet hoorbaar. De regie berustte bij kpl. Oudenalder, de algehele leiding bij de ltz. Lidner.

Na de opvoering van het toneelstuk kwamen de Mariniersband en het Ball room Quartet aan de beurt. Deze zorgden voor een goed stukje muziek en al spoedig gingen de benen van de vloer. Het is in het Marinierskamp Zaterdagavond zeer gezellig geworden.

Herman de huisknecht wist de zaal op zijn hand te krijgen, j.l. Zaterdagavond tijdens de opening van „Wie kust de mummie?". V.l.n.r.: de professor, dr Staalberg, Herman en Maja, de dochter van de prof. Wageman.

Padvinders spelen toneel

W'stad. — Donderdag 4 November a.s. 's avonds half acht zal het gordijn rijzen in de toneelzaal van Habaai voor de uitvoering, die de verkenners van de Sint Tharcisius-groep zal geven ten bate van een troephuis, dat zij tot nu toe zo pijnlijk missen.

Opgevoerd zullen worden „Compa Nanzi cu e Macamba" dat de jongens zelf in het Papiamento geschreven hebben en „Het sprookje van de duivel met de drie gouden haren".

Bovendien zal Oscar Specht, begeleid door piano en guitaar enige van zijn mooie liederen ten gehore brengen.

IJscream en verfrissende dranken zijn in de zaal verkrijgbaar. Bovendien zullen, eveneens ten bate van het troephuis, enige mooie artikelen bij opbod worden verkocht zoals een electrisch strijkijzer, een groot Ping pong spel, een Bureau-set, een ijsbox, etc.

De uitvoeringen zullen worden herhaald op Zondag 7 en Woensdag 10 November. Daar de kaarten voor Zondag a.s. reeds zijn uitverkocht raden wij een ieder aan, zich spoedig van een toegangsbewijs voor een van de resterende avonden te voorzien. De kaarten zijn verkrijgbaar in de Scout-shop naast de Pastorie van Santa Ana in de Consciëntiesteeg.

Voortrekkers geinstalleerd

Willemstad. — Op Zondag j.l. werden de eerste vier voortrekkers van de padvindersgroep St. Paulus, te Santa Maria geinstalleerd.

Deze eenvoudige plechtigheid werd voorafgegaan door de hernieuwing der doopbeloften.

Na de H. Mis, welke de aalmoezenier Z. Eerw. pater Dijkman opdroeg speciaal ter intentie van de installatie van de voortrekkers werden de vier padvinders C. Baromeo, B. Lourens, V. Leito en F. Lourens plechtig in de Voortrekkersstam opgenomen door het afleggen van de belofte en het ontvangen van de ridderslag.

„Wees een vredebrengend, dapper, trouw en Godgewijd ridder" klonk het bij de ridderslag, nadat de belofte was afgelegd. Deze belofte-aflegging vond plaats op het wapenschil, een wit vlak met een rood kruis, waarop een zwaard omstrengeld met de Rozenkrans.

In gezelschap van de leiders en leidsters gebruikte de familieleden, die bij de plechtigheid aanwezig waren, het ontbijt in de club, die naast de kerk is gelegen.

Tot slot van de bijeenkomst bracht men een kort bezoek aan het Monseigneur Verriet Instituut, van de gebrekkige kinderen. De familieleden, die voor het eerst het instituut bezochten, waren zeer te spreken over het werk, dat de Stichting Wit Gele Kruis voor de kinderen verricht.

Verstekeling

Willemstad. — Met het Nederlandse vrachtschip „Jupiter" arriveerde een verstekeling van Britse nationaliteit. De man gaat weer retour.

GREEP UIT DE AETHER

CUROM (416.6 m.)

17.30 Voor de kleinere kinderen in het Nederlands
17.50 Gramophoonplaten.
18.05 Cumpleaños Feliz.
18.15 Dinermuziek
18.45 Nieuws
18.55 Voor het slapen gaan....
19.00 Boletin di noticia.
19.30 Wat de handel biedt,
20.30 Zoeklicht op Nederland
21.07 Spaanse impressies'
21.12 „Het Nederlands Toneelseizoen"
21.30 Gramophoonmuziek
21.45 Muzikale grabelton
22.15 Nieuws en Sluiting.

HOYER (5.25 m)

18.00 Klasiek
19.00 Met de jarigen in de lucht
19.10 Praatje door Pater Brenneker
19.45 Gevarieerde muziek
20.00 Surinaams kwartiertje
20.15 Gevarieerd programma
20.30 Nieuws
20.40 Dansmuziek
22.00 Sluiting.

KELKBOOM.

17.33 Kinderuurtje
1803 Muziek
18.25 Voor de jarigen
18.30 Dinermuziek
19.00 Muziek
19.45 Nieuws
20.00 Muziek
20.30 Peticiones
21.00 Programma verzorgd door Cultureel Centrum Aruba
22.00 Sluiting.

AVROS (19 m.)

17.15 Advertenties
17.45 Populaire melodieën.
18.00 Gevarieerde muziek
18.30 Voor de jarigen hier en op de Antillen
18.45 Nieuws
19.00 Krontjong band „Mata-Hari"
19.45 V. &. V. programma.
20.00 Advertenties
20.30 La Sonora Paramarera
20.55 Nieuws en Sluiting.

P.C.J.

18.37 Zendingsrubriek
19.00 Nieuws.
19.17 Van heinde en ver.
19.32 Wie stuurt onze reporter op stap
19.39 Muziek voor en door de jeugd,
19.55 Voor de vrouw.
20.05 Intermezzo.
20.11 Persoverzicht.
20.18 Rubriek voor de West met Caraibisch Commentaar
20.55 Avondgebed: Pater I. Mijnbergen O. E. S. A.
20.58 Sluiting.

Emmastad

WACHTDIENSTEN

Telegram Afdeling:

05.30 — 23.30 kantoor tel. 2307
Van 23.30 — 05.30 J. N. Jung tel. 3209

Personeel Afdeling:

W. N. G. Broug, tel. 3072 en 2844. Hotel Negropont
B. g. g. nadere inl. M. B. Lansink, tel. 4500 of tel. 2400.

Materialen Afdeling:

E.A. Wegman, Parallelweg No. 7, J. D. tel. 4446

C.S.M.

Rederij:

G. de Rooy tel 2076

Scheepsagentschap:

07.30 — 23.00 kantoor tel. 2458 2551
Van 18.00 — 19.00 en van 23.00 — 07.30 G. H. van Leeuwen 2054.

Dok Afdeling:

Van 16.30 — 1.00 tel. 2276;
Van 1.00 — 07.30 A. Voordenhout tel. 2932

TEATHER ASIENTO

„The Eddie Cantor Story"
Geen kinderen beneden 16 j.

OPENBARE VERKOPINGEN.

Op **DINSDAG 30 NOVEMBER 1954,** om 10 uur v.m., zullen ten overstaan van nagenoemde Wnd.-Notaris, te zijnen kantore aan het **HENDRIKPLEIN No. 5** (boven Botica Wilhelmina), krachtens onherroepelijke volmachten ex art. 1203 B.W., in veiling worden gebracht:

1. Het huis met de grond, groot 2.080 m², aan de **NIJLSTRAAT No. 142 op** „Marchena" te Curaçao, kadastraal aldaar bekend als Stadsdistrict Sectie B No. 753.
2. Het houten dubbele 2-verdiepingshuis met de grond, groot circa 400 m², aan de **PISCADERAWEG Nos.** 25 en 27 te Curaçao, waarvan de grond nader is omschreven in rooibrief 138 van 1925.

De veilingscondities liggen van de 8e dag vóór de veiling af voor een ieder ter inzage op bovengemeld kantoor, alwaar tevens nadere mondelinge inlichtingen kunnen worden verkregen.

J. BOESVELD,
Wnd.-Notaris.